

Vestitorul Evangheliei Harului

NUMĂRUL 6

BĂRBATUL EVLAVIOS

---

*„Vino în ajutor, Doamne, căci se duc
oamenii evlavioși.”*

Psalmul 13:4

Scopul nostru

*“Să smerim mândria omului, să
preamărim harul lui Dumnezeu în mântuire
și să promovăm sfințenia reală în inimă și viață”*

Vestitorul Evangheliei Harului

Nr. 6. Bărbatul Evlavios

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

NR. 6. BĂRBATUL EVLAVIOS

Chapel Library

Copyright © Chapel Library, 2018. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiare, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicată în original în limba engleză sub titlul *Free Grace Broadcaster, #192. Godly Manhood*. Tradus și publicat cu permisiune.

TRADUCEREA

Traducerea în limba română a fost realizată de Asociația MAGNA GRATIA (www.magnagratia.org). Asociația MAGNA GRATIA și Chapel Library nu susțin în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduc și/sau publică.

Dacă nu este altfel menționat în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu 1932, ediția revizuită.

DESIGN

Coperta - Chapel Library.

Redactarea în format electronic (pentru ediția în limba română) – Asociația MAGNA GRATIA

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

O LUCRARE A MOUNT ZION BIBLE CHURCH
2603 W. Wright St. · Pensacola, FL 32505, SUA
chapel@mountzion.org · www.ChapelLibrary.org
(850) 438-6666 · Fax: (850) 438-0227

EDITOR: Jeff Pollard

Revista *Vestitorul Evangheliei Harului* este o revistă semestrială care conține o selecție de predici și articole cristicentrice. Fiecare număr se concentrează asupra unei anumite teme. Revista *Vestitorul Evangheliei Harului* este folositoare pentru studiu personal, ucenicie, închinarea în familie și pregătirea predicilor.

Benjamin Keach (1640-1704): *Evlavie adevărată* – descrierea evlaviei adevărate folosind un personaj alegoric, *Evlavie Adevărată*, asemenea celor din *Călătoria Creștinului*, de John Bunyan.

Richard Steele (1629-1692): *Natura unui om evlavios* – un profil al omului neprihănit și o cercetare a inimii lui: ura lui față de păcat, dragostea lui pentru puritate, devotamentul și onestitatea lui.

Thomas Watson (c.1620-1686): *Semnele și caracterul unui om evlavios* – un portret detaliat al cunoștinței, credinței și închinării unui om evlavios, alături de dragostea lui pentru Hristos, pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru rugăciune.

William Gouge (1575-1653): *Soților, iubiți-vă soțiile!* – un îndemn atent, de cercetare a inimilor, care explică numeroasele modalități în care dragostea lui Hristos pentru Biserica Lui se aplică iubirii unui soț pentru soția lui.

Samuel Lee (1627-1691): *Convertirea membrilor familiei* – un discurs practice legat de impactul vieții unui bărbat asupra fiecărui membru al familiei lui: felul în care caracterul lui evlavios poate fi folosit de Domnul în convertirea familiei sale și cum păcătoșenia lui poate fi un obstacol în calea acesteia.

John Gill (1697-1771): *Mânia unui tată evlavios* – o încercare atentă de a explica pericolele și consecințele triste ale mâniei păcătoase a unui tată.

John Angell James (1785-1859): *Amenințări la adresa evlaviei în tinerii bărbați* – lipsa înfrânării, încrederea exagerată în sine, distracțiile păcătoase, prietenii rele, femeile imorale și petrecerile rele pândesc să fure tinerilor bărbați nădejile lor de a fi evlavioși când părăsesc căminul părinților lor.

Charles Spurgeon (1834-1892): *Cum este restaurată adevărata bărbăție* – Omul Hristos Isus și ceea ce El a îndurat pentru oamenii păcătoși constituie singura speranță a restaurării bărbăției adevărate.

Abonează-te gratuit la *Vestitorul Evangheliei Harului*.

Revista este distribuită întotdeauna gratuit, câte una pe semestru. Trimite-ne numele, adresa și cererea de abonare. Vei fi contactat numai atunci când îți vom trimite materialele sau când îți vei primi revista. Chapel Library nu distribuie lista de abonați nimănui, așa încât datele tale de contact sunt protejate.

Chapel Library nu susține în mod necesar toate vederile doctrinare ale autorilor pe care îi publică.

© Copyright 2018 Chapel Library.

ACEASTĂ REVISTĂ ESTE DISTRIBUITĂ GRATUIT ÎN ROMÂNIA.

RESURSE ALE BISERICII MOUNT ZION

*Mesaje cristicentrice din secolele
anterioare, trimise gratuit în întreaga lume*

Folosiți literatura *Chapel Library* pentru evanghelizare și ucenicizare. Printre autorii pe care îi publicăm se numără Spurgeon, Pink, Bonar, Ryle și alți autori puritani. O parte a resurselor se găsesc și în alte limbi decât limba engleză.

Chapel Library este o lucrare a credinței, care se bazează în totalitate pe credințioșia lui Dumnezeu. De aceea, noi nu solicităm donații, dar primim cu recunoștință susținere financiară din partea celor care doresc în mod liber să doneze.

Versiunile electronice ale revistei Vestitorul Evangheliei Harului sunt disponibile la www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Noua Traducere Românească. Copyright © 2007, 2010, 2016, Biblica Inc. Folosit cu permisiunea Biblica, Inc. Toate drepturile sunt rezervate.

CUPRINS

Evlavie adevărată (Benjamin Keach).....	9
Natura unui om evlavios (Richard Steele).....	17
Semnele și caracterul unui om evlavios (Thomas Watson)	25
Soților, iubiți-vă soțiile! (William Gouge).....	43
Convertirea membrilor familiei (Samuel Lee).....	61
Mânia unui tată evlavios (John Gill).....	75
Amenințări la adresa evlaviei în bărbații tineri (John Angell James).....	77
Cum este restaurată adevărata bărbăție? (Charles Spurgeon).....	91

EV LAVIE ADEVĂRATĂ

Benjamin Keach (1640-1704)

Întrucât *Evlavie Adevărată*¹ este străin de majoritatea oamenilor și cunoscut cu adevărat doar de câțiva oameni, înainte de a prezenta călătoriile lui și de a-i înfățișa pe cei cu care el se întâlnește, vreau să îți ofer în primul rând o descriere a lui. Multe persoane greșesc fundamental confundându-l cu *Moralistul*. Alții îl confundă cu *Evlavia Falsă*. Alții, din ignoranță sau din răutate, îl denumesc cu dispreț și ură *Unicitate*,² *Încăpățânare*, *Mândrie*, sau *Răzvrătire*.

Aceștia din urmă îl declară nevrednic să trăiască, fiind un distrugător răzvrătit al păcii și ordinii, oriunde își face el apariția. Cu adevărat, el este privit ca un tovarăș certăreț și care provoacă dezbinare, așa încât este considerat cauza tuturor acelor diferențe nefericite, a tuturor dezbinărilor, necazurilor și ticăloșiilor de care abundă această lume. De aceea, voi concluziona că nimic nu este mai necesar decât să dăm jos acea mască pe care inamicii lui neîmpăcați au așe-

---

¹ [Nota editorului] La sfârșitul anilor 1600, Benjamin Keach a scris o alegorie intitulată *The Travels of True Godliness* („Călătoriile lui Evlavie Adevărată”), care este asemănătoare în stilul ei cu cartea lui John Bunyan, *Călătoria Creștinului*. În acest articol, autorul ilustrează credința creștină ca pe un personaj masculin, denumit „Evlavie Adevărată”. De asemenea, în acest articol, termenii *evlavie* și *sfințenie* sunt folosiți alternativ.

² **Unicitate** – ceea ce diferă de alții, în contextul de față în aspecte legate de comportament sau de religie, dar cu scopul de a atrage atenția către sine. Autorul spune că creștinul adevărat va fi acuzat că acționează doar pentru a fi observat de alții.

zat-o asupra lui, și să-l dezvinovățim de toate reproșurile și batjocurile acestor fii ai lui Belial.³ Atunci când îl vom putea prezenta în nevinovăția lui originală, fără pată, se va putea vedea că nimeni nu trebuie să se teamă de el, să fie lipsit de dorința pentru a-l accepta, sau să fie rușinat să se asocieze cu el și să-l facă un prieten de suflet.

De aceea, este bine să cunoști, în primul rând, că sfințenia constă din cunoașterea corectă a adevărilor divine sau a principiilor fundamentale ale Evangheliei, pe care toți oamenii ar trebui să și le însușească și să fie întăriți în ele, așa încât să poată fi mântuiți. „Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă” (1 Timotei 3:16). Poți vedea din acest pasaj că marile adevăruri ale religiei creștine sunt denumite *evlavie*.

Acum, dacă ar cere cineva să audă mai specific care sunt acele principii ale adevărului divin sau aspecte fundamentale ale credinței creștine, care sunt esențiale pentru *evlavia adevărată*, răspunsul meu este următorul:

1. Că există un Dumnezeu veșnic, infinit, pe deplin sfânt, cel mai înțelept, drept, bun și plin de har, sau dumnezeirea glorioasă, care există în trei Persoane distincte – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – și acestea trei sunt Una, adică una în esența lor.

2. Că acest Dumnezeu, mânat de marea Lui dragoste și bună-tate, ne-a dat o singură regulă certă și infailibilă a credinței și practicii, anume Sfintele Scripturi. Putem cunoaște prin acestea nu doar că există un Dumnezeu și Creator, ci și modalitatea în care El a creat

---

³ **Fiii lui Belial** – Belial are sensul de „rău, nevrednic, ticălos”, și a ajuns să fie folosit în literatura ebraică drept un nume prin care se identifică Satana. Un fiu al lui Belial este, așadar, o persoană rea și ticăloasă.

lumea, alături de scopul sau motivul pentru care a creat El toate lucrurile. De asemenea, putem cunoaște felul în care păcatul a intrat în lume, și ce neprihănire cere Dumnezeu pentru justificarea⁴ noastră (sau achitarea noastră de vinovăția păcatului), anume printr-un Răscumpărător: Fiul Său, pe care L-a trimis în lume. Nu există vreo altă regulă sau cale de a cunoaște aceste lucruri așa încât oamenii să poată fi mântuiți, decât prin revelația sau relatările sacre ale Sfințelor Scripturi, taina mântuirii fiind cu mult peste puterea rațiunii omenești, așa încât nu poate fi cunoscută prin lumina care există natural în oameni.

3. Că Răscumpărătorul nostru, Domnul Isus Hristos, care este Garantul⁵ noului legământ și singurul Mijlocitor⁶ între Dumnezeu și oameni, este cu adevărat Dumnezeu (de aceeași esență cu Tatăl) și cu adevărat Om (de aceeași substanță cu fecioara Maria) – având în El aceste două naturi într-o singură Persoană – și că răscumpărarea, pacea și reconcilierea se pot obține doar prin acest Domn Isus Hristos.

4. Că justificarea și iertarea păcatelor vin doar prin acea satisfacție deplină pe care Hristos a făcut-o dreptății lui Dumnezeu și sunt căpătate doar prin credința în Hristos, prin Duhul Sfânt.

5. Că toți oamenii care sunt sau care pot fi mântuiți trebuie să fie înnoiți, regenerați⁷ și sfințiți⁸ prin Duhul Sfânt.

---

⁴ **justificarea** – justificarea este un act al harului fără plată de la Dumnezeu, prin care El iartă toate păcatele noastre și ne acceptă ca neprihăniți înaintea Lui doar prin neprihănirea lui Hristos, ce ne este atribuită și pe care o primim doar prin credință. (*Spurgeon's Catechism*, Q. 32). Vezi pentru detalii revista Vestitorul Evangheliei Harului, nr. 1, *Justificarea*, disponibilă la Magna Gratia.

⁵ **Garant** – o persoană care se obligă să preia responsabilitățile sau datoria alteia.

⁶ **Mijlocitor** – un intermediar; cineva care intervine între două părți ostile pentru a restaura o relație de armonie și unitate între ele.

⁷ **regenerat** – născut din nou; adus de la moarte spirituală la viață spirituală și la unirea cu Isus Hristos prin lucrarea miraculoasă a Duhului Sfânt.

⁸ **sfințit** – făcut sfânt prin harul divin al Duhului Sfânt; pus deoparte pentru a fi folosit de Dumnezeu.

6. Că va exista o înviere a trupurilor tuturor oamenilor, în ziua de apoi.

7. Că va exista o judecată veșnică, prin care toți oamenii vor fi aduși înaintea judecării lui Isus Hristos în acea zi, și vor da socoteală pentru toate lucrurile făcute în trup, și că va exista o stare viitoare de glorie și fericire veșnică pentru toți credincioșii adevărați, și una de chin și pierzare veșnică pentru toți necredincioșii și toate persoanele păgâne, care vor trăi și vor muri în păcatele lor.

Ceea ce vreau să spun acum este că aceste lucruri sunt părți esențiale din *Evlavie adevărată*, în cunoașterea adevărată și credința în aceste principii, care cuprind elementele fundamentale ale religiei autentice sau ale credinței creștine.

În al doilea rând, *evlavia*, în aspectele ei interioare, este o conformare sfântă față de aceste principii sacre și divine, pe care omul firesc nu le poate înțelege. *Evlavia adevărată* constă în lumina adevărilor supranaturale și viața harului, Dumnezeu manifestându-se în lumina acestor principii glorioase și lucrând viața harului supranatural în suflet, prin Duhul Sfânt. Ea este cunoașterea mântuitoare, în propria viață, a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, și îndepărtarea trăsăturilor rele ale sufletului, ca și infuzarea în locul lor a obiceiurilor cerești, sau o conformare și dragoste plină de har a inimii față de Dumnezeu, agățându-se de toate adevărurile descoperite nouă și gășind influențele puternice ale Evangheliei și ale Duhului lui Hristos asupra noastră, prin care sufletele noastre sunt aduse în asemănare cu moartea și învierea Lui. Așa este *Evlavie Adevărată*. *Evlavia adevărată* nu înseamnă simpla trăire a principiilor firești ale moralității, nici o cunoaștere istorică, teoretică sau dogmatică⁹ a Evangheliei

---

⁹ **cunoaștere istorică, teoretică sau dogmatică** – *istorică* = a cunoaște adevărul, dar fără a-l crede prin puterea regeneratoare a Duhului lui Dumnezeu; *teoretică* = imaginară, care există doar în tărâmul

sfinte și a preceptelor ei, ci o conformare credincioasă față de principiile Evangheliei, achitându-ne de responsabilitățile noastre cu aceeași sârguință și credincioșie față de Dumnezeu și față de om, așa încât conștiințele noastre să fie păzite de orice ofensă adusă fie lui Dumnezeu, fie omului (Faptele Apostolilor 24:16).

Ea constă din abandonarea păcatului și din dezgustul față de el, considerându-l cel mai mare rău, ca și din alipirea de Dumnezeu în sinceritatea inimii, privindu-L mai presus de orice, supunându-ne voluntar, dintr-un principiu al dragostei divine, față de toate poruncile și rânduielile Lui. Evlavia îl face pe om să spună ca și psalmistul: „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine?” (Psalmii 73:25). Sfântul Augustin¹⁰ spunea: „Cel ce nu Îl iubește pe Hristos mai presus de orice, nu Îl iubește deloc”. Acela care găsește plăcută compania lui *Evlavie Adevărată* este la fel de zelos pentru lucrarea religiei după cum este pentru răsplata ei. Există unii care Îl slujesc pe Dumnezeu așa încât să se slujească pe ei înșiși datorită acestui fapt. Totuși, un creștin adevărat dorește harul, nu doar pentru ca Dumnezeu să-l glorifice în ceruri, ci și pentru ca el să-L glorifice pe Dumnezeu aici, pe pământ. Un astfel de om va striga: „Doamne, dă-mi mai degrabă o inimă bună decât o avere mare”. Chiar dacă el poate iubi multe lucruri în afara lui Dumnezeu, acesta nu va iubi niciodată ceva mai presus decât pe Dumnezeu. Un astfel de om se teme mai mult să păcătuiască decât să sufere, și, de aceea, mai degrabă va accepta suferința decât păcatul.

În al treilea rând, pentru a căpăta o cunoaștere completă a lui, ar fi bine dacă l-aș putea descrie în forma sa (2 Timotei 1:13; 3:5) ca

---

ideal; *dogmatică* = acceptarea unor anumite lucruri pe baza unei tradiții teologice, fără a crede acele lucruri prin puterea regeneratoare a Duhului Sfânt.

¹⁰ **Augustin** (354-430) – episcop de Hippo, teolog al bisericii primare, considerat de mulți drept părinte teologic al bisericii; s-a născut la Tagaste, în partea de nord a Africii.

și în hainele pe care le poartă continuu. Părțile exterioare ale lui *Evlavie Adevărată* sunt foarte frumoase. Nici nu-i de mirare că ele sunt astfel, văzând că el este îmbrăcat prin priceperea singurului Dumnezeu înțelept, Mântuitorul nostru, căci toate lucrările mâinilor Sale sunt glorioase. Întrucât aceasta, anume crearea evlaviei, este una dintre cele mai înalte și admirabile lucrări ale înțelepciunii Sale veșnice, în mod implicit ea trebuie să depășească în glorie și frumusețe toate celelalte lucrări. De aceea, forma și frumusețea lui exterioară sunt de o așa manieră încât el nu are nevoie de artificii omenești pentru a fi împodobit, pentru a ilustra sau înfrumuseța înfățișarea lui plăcută. Întrucât el s-a născut din mâinile Creatorului său măreț, nu există nimic defect în forma lui evanghelică și apostolică. Întrucât, din cap până în picioare, nu există nimic în exces sau care să nu fie necesar, așa încât fiecare trăsătură, fiecare venă, nerv și ligament sunt rânduite într-o ordine exactă și frumoasă, nimic nu mai poate fi adăugat frumuseții lui. De aceea, oricine adaugă sau modifică ceva atingându-se de forma evlaviei adevărate, o deformează și urâtește în loc să o înfrumusețeze. Dincolo de asta, Dumnezeu a interzis orice fel de acțiune de acest fel, prin a-I atribui lui Dumnezeu ceva ce nu este al Lui: „N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, și să fii găsit mincinos” (Proverbe 30:6). Nu făc oare asta papistașii, care spun că acele ceremonii și ritualuri deșarte și superstițioase ce au loc în bisericile lor sunt parte din închinarea înaintea Numelui lui Dumnezeu? Nu înseamnă asta să atribuie lui Dumnezeu o minciună? Dincolo de asta, nu este un atac la înțelepciunea lui Dumnezeu încercarea de a schimba sau altera orice lucru în forma evlaviei, ca și cum Dumnezeu n-ar fi cunoscut cel mai bine cum ar trebui să I se aducă închinare, așa încât să fie dator omului pentru ajutorul, înțelepciunea și istețimea lui, atunci când acesta se atinge de lucrurile lui Dumnezeu, adăugând

la ele chestiuni denumite necesare și decente? Nu înseamnă că atacăm grija și credințioșia lui Dumnezeu dacă presupunem că El n-ar fi manifestat suficientă atenție și grijă pentru a lăsa în Cuvântul Său binecuvântat toate lucrurile care sunt necesare în privința formei evlaviei, fără a avea nevoie de ajutorul și înțelepciunea slabe ale omului, care să vină să aducă înaintea oamenilor ceea ce Dumnezeu ar fi omis să spună?

De aceea, toți pot observa că *Evlavie Adevărată* nu își schimbă niciodată înfățișarea. El nu este alterat nici măcar în cel mai mărunț aspect pe care îl ilustrează de la bun început. Nu, nu există nimic mai străin de el decât acele haine pompoase, acele veșminte superstițioase, acele imagini, cruci, sare, untdelemn, apă sfântă și alte ceremonii, care sunt considerate de către mulți necesare pentru existența lui. De aceea, ia aminte să nu faci confuzie între o formă contrafăcută a evlaviei și cea adevărată. Este nevoie doar să observi un singur lucru, anume că trebuie să te asiguri că primești puterea evlaviei în forma ei, căci această formă, lipsită de viața și puterea ei interioară, nu ți-ar face niciun bine. Nu ar fi decât un trup fără suflet, o carcasă fără miez, o cutie de comori goală. De asemenea, n-ar trebui să tratezi cu superficialitate această formă a evlaviei, căci îți poți aminti că apostolul a vorbit despre „modelul de învățătură” (Romani 6:17 NTR) și despre „modelul cuvintelor sănătoase” (2 Timotei 1:13 NTR); așa cum trebuie să ne ținem alipiți de credința adevărată, tot așa trebuie să rămânem și în mărturisirea ei. Este adevărat, poți întâlni din când în când o coajă fără miez, dar rareori vei întâlni miezul fără coajă!

Fragment din cartea *The Travels of True Godliness*, Solid Ground Christian Books, www.solid-ground-books.com.

Benjamin Keach (1640-1704): predicator baptist englez, autor și apărător zelos al principiilor baptiste, chiar împotriva lui Richard Baxter. Fiind adesea întemnițat și în pericol pentru predicarea Evangheliei, a fost primul care a introdus imnurile în închinarea congregațiilor din Anglia. Autor prolific, printre cărțile lui numărându-se și *Tropologia* (retipărită ca *Peaching from the Types and Metaphors of the Bible*), *Gospel Mysteries Explained* (retipărită ca *Exposition of the Parables*); s-a născut la Stokeham, Buckinghamshire, Anglia.

Haideți să ne dedicăm lui Dumnezeu, să fim conduși de El, învățați de El, mulțumiți doar cu Cuvântul Lui, așa încât să nu ne dorim niciodată să știm mai mult. Nu! Nici dacă puterea de a face asta ne-ar fi dată! Această disponibilitate de a fi învățați, prin care fiecare om evlavios își va susține vreodată toată puterea minții sale, sub autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, este singura regulă adevărată a înțelepciunii. – John Calvin

Dumnezeu știe ce este evlavia, căci El a creat-o, El o susține, El a promis că o va duce la perfecțiune, și Își găsește încântare în ea. Ce contează dacă ești înțeles sau nu de către ceilalți oameni, atâta vreme cât Dumnezeu te înțelege? Dacă acea rugăciune tainică a ta este cunoscută de Dumnezeu, nu căuta ca vreun om să o cunoască. Dacă motivația ta conștientă este cunoscută în ceruri, nu fi deranjat dacă ea este denunțată aici, pe pământ. Dacă scopurile tale – principiile mărețe care te conduc – sunt acelea pe care ai putea să le folosești chiar și în ziua judecății, nu trebuie să te oprești din a le cere din partea lui Dumnezeu, chiar și înaintea unei generații care le disprețuiește. Fii sfânt, și nu te teme. Chiar dacă ești reprezentat greșit, amintește-ți că, dacă trăsăturile tale de caracter ar fi moarte printre oameni, va exista o înviere a reputației la fel ca și o înviere a trupurilor. „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor” (Matei 13:43). De aceea, nu te teme să ai acest caracter special, căci, deși este greșit înțeles pe pământ, ești bine perceput în ceruri. – Charles Spurgeon

NATURA UNUI OM EVLAVIOS

Richard Steele (1629-1692)

„Cu omul neprihănit, Te arăți neprihănit” - Psalmul 18:25

O inimă neprihănită este o inimă neîmpărțită. Pentru un ipocrit, există mulți dumnezei și mulți domni, și el trebuie să aibă o inimă pentru fiecare dintre aceștia. Dar pentru cel neprihănit, nu există decât un singur Dumnezeu Tatăl și un singur Domn Isus Hristos, și o singură inimă Îi va sluji pe amândoi. Ipocritul își ațintește inima asupra creaturii, căci pentru fiecare creatură trebuie să aibă câte o inimă, iar împărțirea aceasta a inimii lui îl distruge (Osea 10:2). Avantajele lumești bat la ușă, și el trebuie să aibă o inimă pentru ele. Plăcerile carnale se prezintă înaintea lui, și trebuie să aibă o inimă și pentru ele. Preferințele păcătoase își fac apariția, și trebuie ca și ele să își câștige porția din inimă. Puține sunt lucrurile necesare, dar deșertăciunile sunt fără număr. Omul neprihănit L-a ales pe Dumnezeu și îi este suficient.

Un singur Hristos este suficient unei inimi hotărâte, căci așa se ruga și sfântul David în Psalmul 86:11: „Dă-mi o inimă neîmpărțită pentru a mă teme de Numele Tău!” (NTR). Altfel spus, „dă-mi o inimă și o minte, și fă ca acestea să fie ale Tale”.

Chiar dacă există mii de raze, toate se întâlnesc în soare. Așa este și cu omul neprihănit, căci chiar dacă are o mie de gânduri, toate se întâlnesc în Dumnezeu, prin bunăvoința Lui. El are multe obiective subordonate, secundare, precum să-și asigure traiul, să-și păstreze un nume bun, să dea de mâncare copiilor lui, dar nu are niciun obiectiv suprem decât pe Dumnezeu. Astfel, el manifestă o hotărâre în deciziile sale, o neclintire în îndatoririle sale sfinte, o consecvență în acțiunile sale, și o îndârjire în dispoziția inimii lui, lucruri pe care ipocriții ticăloși nu le pot căpăta.

1. O inimă neprihănită este sănătoasă, fără a avea în ea stricăciuni. „Inima să-mi fie neîmpărțită în orânduiri Tale, ca să nu fiu dat de rușine!” (Psalmul 119:80). Cu cât există mai multă sinceritate, cu atât va fi mai puțină rușine. Integritatea este marele autor al încrederii. Fiecare îngheț face ca trupul nesănătos să se cutremure, și fiecare încercare clatină sufletul bolnav. Un om neprihănit nu are întotdeauna o culoare atât de clară pe cât este a ipocritului, dar culoarea lui este naturală, este a lui. Credinciosul adevărat nu este vopsit, iar constituția lui este fermă. Frumusețea ipocritului este împrumutată, iar focul încercării o va topi.

Un om neprihănit are infirmități și boli, dar natura lui nouă le va scoate din el, căci în interior, el este sănătos. Lepra îl cuprinde dinăuntru pe cel ipocrit, dar el caută să o ascundă. „Căci se măgulește singur în ochii lui, până când fărădelegea lui ajunge să fie vrednică de dispreț” (Psalmul 36:2, lit. KJV). El se străduiește să se ascundă de Dumnezeu, de oameni, dar cel mai mult de propria persoană. El ar putea oricând să rămână mulțumit cu propria persoană, și această târguială o va face „până când fărădelegea lui ajunge să fie vrednică de dispreț”. Spre deosebire de acesta, un om neprihănit se cerne și se încearcă întotdeauna pe sine: „Sunt eu sănătos? Sunt

eu neprihănit? Este slujirea mea făcută corect? Sunt infirmitățile mele consecvente cu integritatea mea?”

Un om neprihănit este ca un măr care are unele pete de stricăciune, dar un ipocrit este ca un măr cu miezul stricat. Creștinul sincer are o pată de patimă aici, una de atitudine lumească colo, și una de mândrie în altă parte. Dar dacă l-ai diseca și l-ai studia, ai putea observa că este sănătos în inima lui: acolo trăiesc și domnesc Hristos și creștinismul. Un ipocrit este ca un măr care este plăcut și moale la atingere, dar stricat pe dinăuntru. Cuvintele lui pot fi precise, acțiunile lui pot să pară devotate și viața lui fără reproș dar, dacă l-ai căuta în interior, inima lui va fi înțesată de păcat, căci este cuibul Satanei.

2. O inimă neprihănită este curată, neamestecată. Ea nu este sută la sută curată, căci acea stare fericită este rezervată cerului, ci este curată prin comparație cu contaminarea și amestecul dezgustător al ipocritului. Chiar dacă mâna lui nu poate face tot ceea ce Dumnezeu îi poruncește, totuși inima lui este sinceră în tot ceea ce face. Sufletul lui este înclinat și tânjește după puritatea perfectă, căci așa îi este și numele. „Ferice de cei cu inima curată” (Matei 5:8). El eșuează câteodată în cuvintele lui, în gândurile și faptele lui. Totuși, dacă îi vei deschide inima, există acolo o dragoste, o dorință, un plan și o străduință după puritatea reală și absolută. El nu este curat în totalitate, adică eliberat de toate păcatele, ci este curat în sens evanghelic, liber de domnia oricărui păcat asupra lui, în special de ipocrizie, care este atât de contrară legământului harului. În acest sens, omul neprihănit este puritanul Scripturii, și astfel este mai departe de ipocrizie decât orice alt om. El se bucură cu adevărat că Dumnezeu este Cel ce cercetează inimile, căci atunci cunoaște și el că Domnul Își va găsi Numele și natura în poporul Său ales.

Totuși, chiar și cel mai neprihănit om din lume are o anumită doză de ipocrizie în el. „Cine poate zice: Mi-am curățit inima, sunt curat de păcatul meu?” (Proverbe 20:9). Cu toate acestea, el poate detecta, se poate împotrivi și poate disprețui această ipocrizie, așa încât nu poate fi denumit în această lume drept ipocrit, și nici nu îl putem condamna ca un astfel de om. Obiectivele lui sunt în general îndreptate hotărât către gloria lui Dumnezeu. Dispoziția inimii lui și gândurile sale sunt curate, și sunt în general mai bune decât performanțele lui exterioare. Cu cât vei pătrunde mai mult în interiorul lui, cu atât mai bun îl vei găsi. El este curat de orice gânduri rele, este curat în acțiunile sale, mai curat chiar în familia lui, și mai curat în odăița lui, dar cel mai curat în inima lui. Chiar dacă se mai găsește păcat acolo, vei putea găsi și împotrivire și antipatie față de păcat, așa încât păcatul nu se amestecă cu inima lui.

Ipocritul alege să păcătuiască, pe când omul neprihănit n-ar avea parte de niciun păcat, dacă ar putea alege asta. Călătorul dă peste locuri murdare pe drumul său, dar el caută să nu se amestece cu murdăria acestuia, iar dacă ajunge să se noroiască, se curăță cât de repede poate. Prin comparație, porcii își găsesc încântarea în noroi, și nu se pot simți bine dacă nu se tăvălesc în el. Aceasta este diferența dintre omul neprihănit și cel ipocrit. Până și cel mai curat suflet de pe pământ este uneori murdar de păcat, dar el nu plănuiește acel păcat dimineața, și nici nu se culcă alături de el noaptea. Spre deosebire de acesta, ipocritul plănuiește păcatul și își găsește plăcere în el, căci nu se simte niciodată mai bine decât atunci când trăiește în păcat. Într-un cuvânt, ipocritul poate evita păcatul, dar niciun om nu se poate dezgusta de păcat, decât omul neprihănit.

3. Un om neprihănit este perfect și desăvârșit. „Uită-te bine la cel fără prihană, și privește pe cel fără vicleșug” (Psalmul 37:37).

Ai putea să-i vezi pe amândoi dintr-o dată. Inima lui este în întregime devotată voii și căilor lui Dumnezeu. Ipocritul a avut doar excepții și rezerve. „Trebuie să părăsesc un astfel de păcat, dar nu pot iubi un astfel de har. Nu voi practica o astfel de îndatorire. Mă voi supune, dar numai până aici. Doar până aici voi merge. Acest lucru este consecvent cu obiectivele mele carnale, dar nici măcar întreaga lume nu mă poate convinge să merg mai departe”. Judecata ipocritului ar putea să îl convingă să meargă dincolo de voința lui, și conștiința dincolo de plăcerile lui, dar el nu este un om cu totul dedicat, iar inima lui este împărțită, căci el acționează când într-o direcție, când în alta.

Omul neprihănit are o singură fericire înaintea lui, iar aceea este bucuria lui Dumnezeu. El are o singură regulă, și aceea este voia sfântă a lui Dumnezeu. El are o singură lucrare, și anume să fie pe plac Stăpânului lui. Astfel, el este sigur în alegerile lui, în dorințele lui, în căile lui și în planurile lui. Chiar dacă pot exista unele amânări în punerea în aplicare a principalului său obiectiv, totuși nu îl vei vedea ezitând sau fiind nehotărât, alergând între două obiective, căci el este în întregime ațintit și hotărât în obiectivul său, așa încât se poate spune despre el că este „perfect și desăvârșit, nelipsindu-i nimic”.

În orice ipocrit se găsește o întăritură care n-a fost niciodată supusă suveranității și domniei voii lui Dumnezeu. Unele poște se fortifică singure în voință, dar acolo unde pătrunde integritatea, ea face ca orice gând să fie făcut rob ascultării de Hristos. Cel sfânt spune: „Doamne, sunt al Tău cu totul, fă ce dorești cu mine. Spune-mi ce dorești, și scrie pe inima mea ce vrei”. „Doamne, Dumnezeul nostru, alți stăpâni afară de Tine au stăpânit peste noi, dar acum numai pe Tine, și numai Numele Tău îl chemăm” (Isaia 26:13). Acesta este omul neprihănit.

4. O inimă neprihănită este onestă, fără viclenii. „Ferice de omul, căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea, și în duhul căruia nu este viclenie!” (Psalmul 32:2). Iată un cuvânt cu adevărat binecuvântat. Vai! Dacă avem multe și mari nelegiuiri, n-ar fi fost un lucru fericit să nu fi păcătuit niciodată? Iată, lipsa imputării păcatelor noastre va fi la fel de bună pentru noi ca și cum n-am fi avut nicio nelegiuire; păcatele iertate vor fi ca și cum n-ar fi fost comise vreodată; cartea datoriilor noastre va fi ștersă, ca și cum n-ar fi existat vreodată lucruri scrise despre noi acolo. Dar cine este acest om binecuvântat? „În duhul căruia nu este viclenie”, adică în care nu se găsește niciun fel de viclenie la temelie. El este omul care n-a intrat într-un fel înșelător în legământ cu Dumnezeu. El nu are nicio viclenie pe care să o aprobe, și față de care să se supună pe vreo cale a ticăloșiei. El nu se joacă cu Dumnezeu, cu oamenii sau cu propria conștiință. El nu își ascunde idolii sub el, când Dumnezeu îi cercetează cortul (Iosua 7:21). Dimpotrivă, așa cum ni se arată în Psalmul 32:5, el își recunoaște păcatele, le urăște și le părăsește.

Când omul neprihănit își mărturisește păcatul, inima lui suspină, și este profund tulburat de acesta, căci nu caută să înșele pe nimeni. Ipocritul proclamă război deschis păcatului, dar continuă să comunice în secret cu poftele sale. Când omul neprihănit se roagă pentru a căpăta vreun har, el dorește din toată inima acest har, și face orice efort pentru a-l căpăta, căci este zelos în sens bun și nu dorește să amâne.

Acela care încearcă să Îl amăgească pe Dumnezeu va încerca să amăgească pe orice om din această lume. Iată diferența uriașă între Saul și David. Saul este acuzat de o greșeală în 1 Samuel 15:14. El respinge acuzația, dar aceasta este înnoită în versetul 17. Totuși, Saul continuă să banalizeze acuzația, și caută frunze de smochin

pentru a se acoperi cu totul. David, însă, omul cu inima sinceră, este o cu totul altă ființă. Când este acuzat, el se supune. O singură împunsătură este suficientă pentru a deschide o venă a întristării în inima lui. El mărturisește totul, face chiar un psalm din asta, și concluzionează în felul acesta în Psalmul 51:6: „Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii”. Omul cu inima sinceră spune, „în ceea ce mă privește, cu omul neprihănit mă voi arăta neprihănit”.

Fragment din cartea *The Character of the Upright Man*,
Soli Deo Gloria, un departament al Reformation Heritage Books,
www.heritagebooks.org.

Richard Steele (1629-1692): predicator și autor puritan; s-a născut la Bartholmley, Cheshire, Anglia.

Poate fi omul plăcut lui Dumnezeu? O, ce discrepanță uriașă trebuie să fie întotdeauna între Dumnezeu și cei mai buni dintre oameni!... Totuși, harul ne face asemănători lui Dumnezeu în neprihănire, în sfințenie adevărată și în special în dragoste. Te-a învățat Duhul Sfânt să-i iubești până și pe cei care te urăsc?... Îi iubești până și pe cei care nu-ți arată niciun fel de dragoste, așa cum a făcut El cu cei pentru care și-a dat viața, deși erau vrăjmașii Lui? Alegi tu ceea ce este bun? Îți găsești bucuria în pace? Umbli după lucrurile care sunt curate? Ești fericit cu lucrurile bune și drepte? Atunci ești asemenea Tatălui, care este în ceruri, ești un om evlavios, iar acest pasaj îți este destinat: „Să știi că Domnul Și-a ales un om pe care-l iubește” (Psalmul 4:3). — Charles Spurgeon

SEMNELE ȘI CARACTERUL UNUI OM EVLAVIOS

Thomas Watson (c. 1620-1686)

„De aceea orice om evlavios să se roage Ție” – Psalmul 32:6

Cine este omul evlavios? Pentru a răspunde pe deplin la această întrebare, voi prezenta câteva semne caracteristice și trăsături ale omului evlavios.

Primul semn fundamental al unui om evlavios este că el e un om al priceperii: „Oamenii chibzuiți sunt încununăți cu știință” (Proverbe 14:18). Sfinții sunt denumiți „fecioare înțelepte” (Matei 25:4). Omul firesc poate avea o cunoaștere trecătoare cu privire la Dumnezeu, dar el nu știe nimic din ceea ce ar trebui să știe (1 Corinteni 8:2). El nu Îl cunoaște în sens mântuitor pe Dumnezeu. Acest om poate avea ochii rațiunii deschiși, dar nu deosebește lucrurile lui Dumnezeu într-o manieră spirituală. Apele nu pot niciodată să curgă mai sus de altitudinea izvorului lor. Vaporii nu se pot ridica niciodată mai sus de soarele care îi atrage.

Tot așa, niciun om firesc nu poate acționa dincolo de sfera lui. El nu este mai capabil să judece drept lucrurile sacre decât este un

orb capabil să judece culorile. 1. El nu își vede răutatea inimii căci, dacă o față este neagră și diformă, ea nu poate fi văzută când este acoperită de un văl. Inima unui păcătos este atât de neagră, încât nimic altceva nu se poate potrivi ei, decât Iadul, și totuși vălul ignoranței o ascunde. 2. El nu vede frumusețile Mântuitorului: Hristos este o perlă, dar una ascunsă.

Cunoștința unui om evlavios îi dă viață. „Niciodată nu voi uita poruncile Tale, căci prin ele mă înviorezi” (Psalmul 119:93). Cunoștința care se găsește în mintea omului firesc este ca o torță pusă în mâna unui mort. Doar cunoștința adevărată animă sufletul. Un om evlavios este asemenea lui Ioan Botezătorul, „lumina, care este aprinsă și luminează” (Ioan 5:35). El nu strălucește doar prin iluminare, ci și arde de dragoste. Cunoașterea soțului de către soție o face pe aceasta să fie „bolnavă de dragoste” (Cântarea Cântărilor 2:5) sau să afirme „Sunt bolnavă de dragoste. Sunt ca o căprioară lovită de săgeată; sufletul meu sângerează și nimic nu mă va vindeca decât să-l văd pe cel pe care sufletul meu îl iubește”.

Cunoștința unui om evlavios este aplicată vieții. „Știu că Răscumpărătorul meu este viu” (Iov 19:25). Un medicament este cel mai bun atunci când este aplicat, iar această cunoaștere, odată aplicată, aduce bucurie. Hristos este denumit Garant (Evrei 7:22). O, ce bucurie, atunci când sunt înecat în datorii, să știu că Hristos este Garantul meu! El este denumit Apărător (1 Ioan 2:1). Termenul grecesc tradus prin *apărător* are sensul de *mângâietor*. O, ce mângâiere este să știu că Hristos este Apărătorul meu, Cel care nu a pierdut niciodată vreo cauză pentru care a pledat!

Întrebare: Dar cum aș putea să știu că am făcut o aplicare corectă a lui Hristos în viața mea? Un ipocrit ar putea să creadă că a făcut acest lucru, dar să nu îl fi făcut în realitate.

Răspuns: *Acela care Îl aplică corect pe Hristos în sufletul său așează alături aceste două lucruri: Isus și Domnul (Filipeni 3:8). Hristos Isus este Domnul meu: mulți Îl consideră pe Hristos ca Isus, dar refuză să Îl primească drept Domn. Pui tu alături calitatea Lui de Prinț și pe cea de Mântuitor? (Faptele Apostolilor 5:31). Vrei să fii condus de poruncile lui Hristos după cum ești mântuit prin sângele Lui? Hristos este „preot pe scaunul Lui de domnie” (Zaharia 6:13). El nu va fi niciodată Preot care să facă mijlocire pentru tine, dacă inima ta se găsește pe scaunul de domnie, acolo unde El ar trebui să aibă sceptrul Său. O aplicare adevărată a lui Hristos în suflet se petrece atunci când ni-L însușim ca Soț și ne dedicăm Lui ca Domn.*

Cunoștința unui om evlavios este *transformatoare*. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă” (2 Corinteni 3:18). Așa cum un pictor privește la un chip, după care îl desenează pe pânza lui, tot așa și noi, privind la Hristos prin oglinda Evangheliei, suntem schimbați în asemănare cu El. Putem privi la alte obiecte care sunt glorioase, și să nu fim schimbați spre slavă de către acestea. O față deformată poate privi la lucruri frumoase, și totuși să nu fie înfrumusețată. Un om rănit poate privi la un chirurg, și totuși să nu fie vindecat. Dar iată care este superioritatea cunoștinței divine: ea ne oferă acea priveliște a lui Hristos care ne schimbă apoi în a fi părtași naturii Sale. Moise, când s-a întâlnit cu Dumnezeu și L-a văzut pe dinapoi, fața lui a strălucit, căci unele dintre razele gloriei lui Dumnezeu au căzut asupra lui.

Cunoștința unui om evlavios *crește*: „Crescând în cunoștința lui Dumnezeu” (Coloseni 1:10). Adevărata cunoștință este asemenea luminii de dimineață, care crește pe cer până când ajunge la meridian, la amiază. Atât de suavă este cunoștința spirituală, încât cu

cât cunoaște mai mult un sfânt, cu atâta mai însetat devine el după cunoștință. Ea este denumită *bogățiile cunoștinței* (1 Corinteni 1:5). Cu cât are mai multă bogăție un om, cu atât mai mult își dorește el să aibă. Chiar dacă Pavel Îl cunoștea pe Hristos, el voia să Îl cunoască mai mult: „să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui” (Filipeni 3:10).

Întrebare: Cum putem căpăta această cunoaștere mântuitoare?

Răspuns: Nu prin puterea naturii, indiferent cât ar vorbi unii de abilitatea rațiunii de a pătrunde în aceste lucruri. Vai, rațiunea este mult prea scurtă pentru a cuprinde lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Un om nu poate atinge prin puterea rațiunii cunoștința mântuitoare a lui Dumnezeu mai mult decât ar putea atinge un pigmeu vârful unei piramide. Lumina naturală nu ne va ajuta să-L vedem pe Hristos mai mult decât ne-ar putea ajuta lumina unei lumânări să avem pricepere. „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu... nici nu le poate înțelege” (1 Corinteni 2:14). Ce ar trebui să facem atunci pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu într-o modalitate mântuitoare pentru suflet? Răspunsul meu este acesta: „Haideți să implorăm ajutorul Duhului lui Dumnezeu”. Pavel nu s-a văzut niciodată orb decât atunci când o lumină a strălucit din ceruri (Faptele Apostolilor 9:3). Dumnezeu trebuie să ungă ochii noștri ca să putem vedea. De ce ar mai fi avut nevoie Hristos să îi îndemne pe cei din Laodicea să vină la El pentru a primi doctorie pentru ochi, dacă aceștia ar fi văzut deja? (Apocalipsa 3:18). O, haideți să-L implorăm pe Dumnezeu să ne trimită Duhul, care este un duh de descoperire (Efeseni 1:17). Cunoașterea mântuitoare nu vine prin speculație, ci prin inspirație divină (Iov 32:8). Inspirația venită de la Cel Atotputernic ne dă pricepere.

Putem avea idei extraordinare în teologie, dar Duhul Sfânt trebuie să ne facă capabili să le cunoaștem într-o manieră spirituală. Un om poate vedea semnele unui ceas solar, dar nu poate să-ți spună cum va trece timpul în acea zi dacă soarele nu strălucește. Putem citi multe adevăruri în Biblie, dar nu le putem cunoaște în sens mântuitor decât dacă Duhul lui Dumnezeu strălucește asupra noastră. „Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:10). Scriptura ni-L descoperă pe Hristos, dar Duhul ni-L revelează pe Hristos în sufletele noastre (Galateni 1:16). Duhul face cunoscut ceea ce această lume nu poate, anume sensul dragostei lui Dumnezeu.

Omul evlavios este acela care acționează prin credință. Așa cum aurul este cel mai prețios dintre metale, tot așa și credința este cel mai prețios dintre haruri. Credința ne desprinde de măslinul sălbatic al firii pământești și ne altoiește în Hristos. Credința este artera vitală a sufletului: „cel neprihănit va trăi prin credință” (Habacuc 2:4). Cei cărora le lipsește credința, chiar dacă respiră, sunt lipșiți de viață. Credința este cea care înviază harurile. Nici măcar unul dintre acestea nu se mișcă, dacă credința nu îl pune la lucru. Credința este pentru suflet ceea ce elementele vitale¹¹ sunt pentru trup: ele pun la lucru componentele acestuia. Credința produce pocăința; ea este ca focul care pune în mișcare lucrurile de care se atinge. Când eu cred în dragostea lui Dumnezeu față de mine, acest lucru mă face să plâng pentru faptul că aș putea păcătui împotriva unui Dumnezeu atât de bun. Credința este mama nădejzii: în primul rând, noi credem promisiunea, apoi nădăjduim în ea. Credința este untdelemnul care alimentează sfeșnicul nădejzii. Credința și nădejdea sunt două haruri gemene. Atunci când o pierzi pe una, ai

---

¹¹ **elemente vitale** – viața, vigoarea, energia trupească ce răspunde printr-o acțiune la un stimul.

pierdut-o și pe cealaltă. Dacă vei tăia ligamentele, trupul va fi incapabil să se miște. Dacă ligamentul credinței este tăiat, nădejdea este șchioapă. Credința este temelia răbdării. Cel care crede în Dumnezeu ca Dumnezeul lui și în toate lucrările providenței Lui, știind că sunt spre binele său, se predă cu răbdare în mâna voii lui Dumnezeu. Astfel, credința este un principiu viu, iar viața unui sfânt nu este nimic altceva decât viața credinței. Rugăciunea lui este o respirație a credinței (Iacov 5:15). Ascultarea lui este rezultatul credinței (Romani 16:26). Un om evlavios trăiește prin credința în Hristos, așa cum raza se alimentează din soare: „trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). Un creștin vede lucrurile dincolo de rațiune, prin puterea credinței (2 Corinteni 4:18). Inima lui este liniștită în final prin credință (Psalmul 12:7). El își încredințează propria persoană și toate acțiunile sale înaintea lui Dumnezeu, așa cum, într-o vreme de război, oamenii își duc toate lucrurile valoroase și le încredințează prietenilor, căci Numele Domnului este un turn tare (Proverbe 18:10). Iar un credincios încredințează acestui Garant tot ceea ce este de valoare: „știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea” (2 Timotei 1:12). Dumnezeu i-a încredințat lui Pavel Evanghelia Lui, iar Pavel și-a încredințat sufletul lui Dumnezeu. Credința este un remediu universal în fața tuturor necazurilor. Ea este o ancoră puternică a omului evlavios, pe care el o aruncă în marea îndurării lui Dumnezeu și astfel este păzit de la a se scufunda în disperare.

Întrebare: Prin ce anume își descoperă cei evlavioși sfințenia?

Răspuns: 1. *Prin ura hainelor mânjite de firea pământescă* (Iuda 23). Cei evlavioși se îndreaptă împotriva lucrurilor rele atât în

scopurile lor, cât și în practica lor. Lor le este teamă până și de lucrurile care au aparența păcatului (1 Tesaloniceni 5:22). Aparența răului poate să îl afecteze pe creștinul mai slab, căci dacă nu pângărește conștiința proprie, poate ofensa conștiința fratelui său, iar a păcătui împotriva lui înseamnă să păcătuiești împotriva lui Hristos (1 Corinteni 8:12). Un om evlavios nu va merge atât de departe pe cât și-ar dori, ca să nu meargă mai departe decât ar trebui.

2. *Cei evlavioși își descoperă sfințenia prin a fi cei ce încurajează sfințenia:* „Voi vorbi despre învățăturile Tale înaintea împăraților, și nu-mi va roși obrazul” (Psalmul 119:46). Când evlavia este calomniată în lume, cei sfinți vor sări în apărarea ei. Ei vor șterge praful batjocurilor de pe fața religiei. Sfințenia îi apără pe cei sfinți, și ei apără sfințenia. Ea îi apără de pericole, iar ei o apără de ocară.

Un om evlavios caută să fie foarte precis și dornic după închinarea față de Dumnezeu. Termenul grecesc tradus prin *evlavios* are sensul de „închinător adevărat al lui Dumnezeu”. Un om evlavios tratează cu reverență lucrurile divine și tânjește mult mai mult după puritatea închinării decât după elementele ceremoniale ale ei... Domnul voia ca Moise să construiască cortul după modelul pe care i l-a dat pe munte (Exod 25:40). Dacă Moise lăsa deoparte vreun lucru sau adăuga ceva la acel model, ar fi fost un act foarte provocator. Domnul a oferit mărturii ale dezgustului Său împotriva celor ce corupeau închinarea Lui: Nadab și Abihu „au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului” (Levitic 10:1, 2). Oricare ar fi lucrul pe care Dumnezeu nu l-a rânduit în închinarea care trebuie să I se aducă, El îl privește ca pe un foc străin. Nu este de mirare că El este atât de pornit împotriva unor astfel de lucruri. Este ca și cum, atunci când ele sunt săvârșite,

oamenii s-ar gândi că Dumnezeu n-ar fi fost eficient de înțelept ca să rânduiască maniera în care să fie adusă închinarea la adresa Lui, și oamenii s-au gândit că trebuie să stabilească ei o regulă pentru Dumnezeu, de parcă regulile închinării lăsate de El ar fi fost greșite pentru ca ei să adauge invențiile lor... Un om evlavios nu îndrăznește să se abată de la modelul pe care Dumnezeu i l-a arătat în Scriptură. Acesta ar putea să nu fie cel mai mărunț motiv pentru care David a fost chemat drept om după inima lui Dumnezeu – pentru că el a păzit curate izvoarele închinării lui Dumnezeu și, în lucrurile sacre, n-a adăugat nimic după înțelepciunea lui.

Un om evlavios îl prețuiește pe Hristos. Pentru a ilustra acest lucru, voi arăta că *Isus Hristos este în El Însuși prețios*: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă” (1 Petru 2:6). Hristos este comparat cu cele mai prețioase lucruri.

[Hristos] este prețios în Persoana Lui. El este imaginea gloriei Tatălui ceresc (Evrei 1:3).

Hristos este prețios în slujirile Sale, care sunt ca niște raze multiple ale Soarelui neprihănirii (Maleahi 4:2). 1. *Slujba profetică a lui Hristos este prețioasă*: El este marele Predicator al cerului, este mai prețios decât toți profeții care au venit înaintea Lui. El nu a învățat doar urechea, ci și inima. El este Acela care are cheia lui David în mână și care a deschis cu ea inima Lidiei (Faptele Apostolilor 16:14). 2. *Slujba preoțească a lui Hristos este prețioasă*: aceasta este temelia solidă a mângâierii noastre – „S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9:26). În virtutea acestei jertfe, sufletul poate merge înaintea lui Dumnezeu cu tot curajul: „Doamne, dă-mi cerul! Hristos l-a cumpărat pentru mine. El a fost atârnat pe cruce pentru ca eu să pot să mă așez pe un scaun de domnie”. Sângele lui Hristos și jertfa Lui sunt cele două lucruri pe care

se bazează mântuirea noastră. 3. *Slujba împărătească a lui Hristos este prețioasă*: „Pe haină și pe coapsă avea scris Numele acesta: „ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR” (Apocalipsa 19:16). Hristos are preeminența în măreția Lui peste toți regii. El deține cel mai înalt scaun de domnie, cea mai bogată coroană, cele mai mari stăpâniri și cea mai durabilă posesie: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeu, este în veci de veci” (Evrei 1:8)... Hristos are sceptrul Lui așezat acolo unde niciun alt rege nu are acces. El este stăpân peste voința și dorințele omului, iar puterea Lui constrânge conștiința.

Dacă Îl prețuim pe Hristos, atunci Îi vom acorda prioritate în judecățile noastre înaintea altor lucruri. Îl prețuim pe Hristos mai mult decât onoarea și bogățiile, căci Perla de mare preț este cea mai apropiată de inimile noastre (Matei 13:46). Cel care Îl prețuiește pe Hristos prețuiește privirile lui Hristos mai mult decât comorile acestei lumi. El socotește cele mai mărunte lucruri ale lui Hristos ca fiind mai bune decât cele mai valoroase bogății din lume: „El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului” (Evrei 11:26). Este Hristos astfel pentru noi? Îi vei auzi pe unii spunând că ei nutresc unele gânduri onorabile față de Hristos, dar îi vei putea vedea cum prețuiesc mai mult terenurile și averile lor. Tânărul din Evanghelie a pus sacii lui de aur mai presus de Hristos (Marcu 10:17-22); Iuda a socotit că 30 de arginți sunt mai prețioși decât El (Matei 26:15). Mă tem că, dacă ar veni ceasul încercării, mulți ar prefera mai degrabă să renunțe la botezul lor și să se dezică de Hristos decât să riște să-și piardă posesiunile pământești de dragul Lui.

Dacă Îl prețuim pe Hristos, nu putem trăi fără El. Nu știu cum am putea să ne descurcăm fără lucrurile pe care le prețuim,

căci un om poate trăi fără muzică, dar nu fără hrană. Unui copil al lui Dumnezeu îi pot lipsi sănătatea și prietenii, dar nu poate rezista fără Hristos. În absența lui Hristos, el spune ca și Iov, „umbliu jelindu-mă, fără soare” (Iov 30:28, lit. KJV). Chiar dacă am parte de strălucirea mângâierilor pământești, eu îmi doresc Soarele neprihănirii. Rahela spunea: „Dă-mi copii, ori mor” (Geneza 30:1). Așa spune și sufletul, „Doamne, dă-mi-L pe Hristos, sau mor. Vreau o singură picătură din apa vieții, pentru a-mi stăvili setea! Ar putea oamenii să Îl prețuiască pe Hristos, dacă stau nepăsători în lipsa Lui?”

Dacă Îl prețuim pe Hristos, atunci n-ar trebui să ne plângem de niciun efort făcut pentru a-L avea. Acela care prețuiește aurul va săpa după el în mină: „Sufletul meu este lipit de Tine” (Psalmul 63:8). Plutarh¹² spunea despre gali, un popor vechi din Franța, că, după ce aceștia au gustat din vinul dulce al strugurilor italieni, au întrebat de această țară și nu și-au găsit odihna până când nu au găsit-o. Acela în ochii căruia Hristos este prețios nu-și găsește niciodată odihna decât atunci când Îl află pe Hristos: „am căutat pe iubitul inimii mele; l-am căutat, dar nu l-am găsit... am găsit pe iubitul inimii mele. L-am apucat, și nu l-am mai lăsat” (Cântarea Cântărilor 3:1-2, 4).

Dacă Îl prețuim pe Hristos, atunci ne vom despărți de cele mai dragi pofte, de dragul Lui. Pavel le spunea galatenilor că aceștia îl prețuiseră atât de mult, încât ar fi fost gata să-și scoată ochii și să îi dea lui (Galateni 4:15). Acela care Îl prețuiește pe Hristos își va smulge din ochi poftele rele. Un om înțelept va arunca otrava pentru a putea căpăta medicamentul care îi va revigora viața. Acela care

---

¹² Plutarh (46-120? d.Hr.) – biograf și filozof grec, care a scris o colecție de biografii folosite ulterior de Shakespeare în piesele sale de teatru.

pune un preț mare pe Hristos se va despărți de mândria lui, de câștigul nedrept, de patimile păcătoase. El își va așeza piciorul pe gâtul păcatelor lui (Iosua 10:24).

Poți să îi încerci pe adevărații credincioși în felul acesta: Cum ar putea să se spună despre ei că Îl prețuiesc pe Hristos, dacă n-ar abandona lucrurile deșarte de dragul Lui? Ce batjocură și ocară atrag asupra Domnului Isus cei care preferă o poftă ce aduce condamnarea în loc să pună un preț mai mare pe Hristos Mântuitorul?

Dacă Îl prețuim pe Hristos, vom fi gata să-i ajutăm pe alții să se alipească de El. Atunci când avem lucruri deosebite, suntem dornici să le împărțim cu prietenii noștri. Dacă un om găsește un izvor de apă, îi va chema și pe alții ca și ei să bea și să-și satisfacă setea. Îl prezentăm pe Hristos altora? Îi luăm de mână și îi conducem la Hristos? Acest lucru arată cât de puțin Îl prețuiesc unii pe Hristos, pentru că nu se vede nicio străduință în ei ca să-i aducă la Hristos pe cei apropiați lor. Aceștia se străduiesc să capete terenuri și bogății pentru urmașii lor, dar nu îi interesează să le lase de moștenire Perla de mare preț.

Haideți, așadar, să avem gânduri înalte despre Hristos, să-L socotim comoara noastră cea mai mare și bucuria noastră cea mai de preț. Iată motivul pentru care milioane de oameni pier: ei nu-L prețuiesc pe Hristos. Hristos este Ușa prin care oamenii trebuie să intre în ceruri (Ioan 10:9). Dacă ei nu cunosc această Ușă, sau sunt atât de mândri încât să nu se oprească pentru a intra pe ea, cum ar putea să fie mântuiți?

Un om evlavios este un iubitor al Cuvântului: „Cât de mult iubesc Legea Ta!” (Psalmul 119:97).

1. *Un om evlavios iubește Cuvântul scris.* Ioan Gură de Aur¹³ compara Scriptura cu o grădină plină de flori. Un om evlavios găsește bucurie să umble în această grădină și să o admire, căci el iubește fiecare parte a Cuvântului.

a. *El iubește partea Cuvântului care conține sfaturi, căci acesta este o regulă de viață și o călăuză pentru el.* Ea conține *credenda* et *facienda*, adică lucrurile ce trebuie crezute și practicate. Un om evlavios iubește aforismele¹⁴ Cuvântului.

b. *Un om evlavios iubește avertismentele Cuvântului.* Asemenea grădinii Edenului, care avea pomul vieții în ea și o sabie la porțile ei, așa este și Scriptura pentru cel evlavios. Așa este avertismentul Cuvântului, el flutură un foc în fața fiecărei persoane care continuă încăpățânată în nelegiuire: „Da, Dumnezeu va zdrobi capul vrăjmașilor Lui, creștetul capului celor ce trăiesc în păcat” (Psalmul 68:21). Cuvântul lui Dumnezeu nu are niciun pic de indulgență față de rău. Nu-l va lăsa pe om să penduleze între păcat și Dumnezeu. Așa cum nicio mamă nu-l va lăsa pe copilul ei să fie tăiat în două (1 Împărați 3:26), tot așa Dumnezeu nu va lăsa ca inima omului să fie împărțită.

c. *Un om evlavios iubește muștrările Cuvântului.* El știe că există dragoste în orice avertisment, că Dumnezeu nu vrea să pierim, motiv pentru care, în mila Lui, ne avertizează, așa încât să ne facă să ne fie frică de păcat. Avertismentele lui Dumnezeu sunt asemenea geamandurilor de pe mare, care marchează locurile unde se află stânci și îl avertizează pe cel ce s-ar putea apropia că îl păzește moartea. Avertismentul este un lucru bun, o piedică ce ne este pusă în cale așa încât să ne cercetăm pentru a nu merge înainte în ruina Iadului. În fiecare avertisment se găsește îndurare.

---

¹³ **Ioan Gură de Aur** (347-407 d.Hr.) – teolog timpuriu și predicator expozitiv al bisericii din Grecia.

¹⁴ **aforism** – o afirmație scurtă de adevăr sau opinie.

d. *Un om evlavios iubește consolările Cuvântului, promisiunile acestuia.* El merge înainte hrănindu-se din ele, așa cum Samson s-a hrănit din miere. Promisiunile sunt toate miez și dulceață, ele sunt remediile tari care ne dau viață atunci când suntem pe punctul de a leșina, fiind conductele care aduc apa vieții către noi.

„Când gânduri negre se frământă cu grămada înlăuntrul meu, mângâierile Tale îmi înviorează sufletul” (Psalmul 94:19).

Promisiunile au fost harfa lui David care îndeparta gândurile triste, ele au fost sânul din care David s-a hrănit cu mângâierile divine.

Un om evlavios își dovedește dragostea față de Cuvântul scris:

1. *Prin citirea sârguincioasă a lui: nobilii credincioși din Berea cercetau Scripturile zilnic* (Faptele Apostolilor 17:11). Apolo era tare în Scripturi (Faptele Apostolilor 18:24). Cuvântul lui Dumnezeu este pentru noi o Magna Carta¹⁵ a cerului; ar trebui să citim zilnic din ea. Cuvântul ne arată ce este adevărul și ce este eroarea. El este acel câmp unde stă ascunsă Perla de mare preț, și cum ar trebui să săpăm după această Perlă! Inima omului evlavios este librăria în care ar trebui să se găsească așezat Cuvântul lui Dumnezeu. El locuiește din belșug în inima lui (Coloseni 3:16). Cuvântul are o dublă lucrare: să ne învețe și să ne judece. Cei care nu vor fi învățați de Cuvânt vor fi judecați de Cuvânt. Haideți să ne familiarizăm cu Scriptura! Ce s-ar întâmpla dacă am trăi vremuri precum cele ale lui Dioclețian,¹⁶ care a poruncit ca Biblia să fie arsă, sau ca în zilele reginei Maria,¹⁷ când a avea o Biblie în limba engleză însemna condamnarea la

---

¹⁵ **Magna Carta** – codul libertăților politice și civile din Anglia, pe care regele John I-a adoptat la Runnymede, în Iunie 1215; este un document care garantează drepturile fundamentale.

¹⁶ **Dioclesian** sau **Dioclețian** (245-313 d.Hr.) – împărat roman care i-a persecutat pe creștini.

¹⁷ **Regina Maria** (1553-1558) – regina catolică denumită „Maria sângeroasă”; i-a persecutat neobosit pe protestanți.

moarte? Prin studierea sârguincioasă a Scripturii, putem ajunge să purtăm o Biblie în mințile noastre.

2. *Prin meditația frecventă la Cuvânt:* „Toată ziua mă gândesc la ea” (Psalmul 119:97). Un suflet evlavios meditează la exactitatea și veridicitatea Cuvântului. El nu nutrește câteva gânduri trecătoare legate de Cuvânt, ci își atinge constant mintea la Scriptură și, prin meditație, el extrage dulceață din această floare și își hrănește mintea cu adevărul sfânt.

3. *Prin a găsi plăcere în el.* Cuvântul este plăcerea lui: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele” (Ieremia 15:16). Niciodată n-a existat un om care să găsească o plăcere mai mare în mâncarea îndrăgită așa cum profetul a găsit în Cuvânt. Fără îndoială, cum ar putea un sfânt să fie indiferent față de Biblie atâta vreme cât tot ceea ce el nădăjduiește că este prețios pentru sufletul său și vrednic de îndrăgit se găsește în aceasta? Nu-și găsește oare un fiu plăcere în a citi despre voia tatălui său și despre testamentul lui, acolo unde poate descoperi ce anume îi va aparține?

4. *Prin a-l ascunde în inima lui:* „Strâng Cuvântul Tău în inima mea” (Psalmul 119:11), așa cum omul ascunde o comoară ca să nu fie furată. Cuvântul este un giuvaer, iar inima este acea casetă care trebuie încuiată, cu giuvaerul în interiorul ei. Mulți ascund Cuvântul în memoria lor, dar nu și în inima lor. De ce ar ascunde David Cuvântul în inima lui? „Ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”. Așa cum un om duce după el un antidot atunci când merge într-un loc infestat de o boală, tot așa cel evlavios poartă Cuvântul din inima lui ca pe un antidot spiritual care să-l păstreze ferit de infecția păcatului. Atât de mulți oameni au fost otrăviți de eroare și de vicii, pentru că ei n-au ascuns Cuvântul ca pe-un antidot sfânt în inima lor.

5. *Prin a-l prețui și prefera mai presus decât cele mai prețioase lucruri:* a. Mai presus de hrană: „Am prețuit cuvintele gurii Sale mai mult decât hrana de care aveam nevoie” (Iov 23:12, lit. KJV). b. Mai presus de bogății: „Mai mult prețuiește pentru mine legea gurii Tale, decât o mie de lucruri de aur și de argint” (Psalmul 119:72). c. Mai presus de cinstea lumii: este memorabilă relatarea despre regele Edward al VI-lea, care, în ziua încoronării sale, când i-au prezentat trei săbii care simbolizau că era monarhul a trei împărății, acesta a răspuns: „lipsește o sabie”. Fiind întrebat la ce se referea, el a răspuns, „Sfânta Biblie”, care este sabia Duhului și care trebuie pusă mai presus de aceste semne ale regalității.

6. *Prin conformarea față de el.* Cuvântul este ceasul solar după care cel evlavios își rânduiește viața, cântarul în care își cântărește faptele. El copiază Cuvântul în acțiunile sale zilnice.

Un om evlavios iubește Cuvântul predicat, și care este ca un comentariu asupra Cuvântului scris. Scriptura este untdelemnul și balsamul suveran, iar predicarea Cuvântului este acțiunea prin care acesta este aplicat sufletelor. Scriptura este planta aromată, prețioasă, iar predicarea Cuvântului este pregătirea acestei plante, lucru care face ca ea să elibereze parfumul ei plăcut și minunat. Predicarea Cuvântului este denumită „puterea lui Dumnezeu” spre mântuire (1 Corinteni 1:24). Prin aceasta, ni se spune că Hristos ne vorbește din ceruri (Evrei 12:25). Un om evlavios iubește Cuvântul predicat în parte datorită binelui pe care îl descoperă din această lucrare: el a simțit cum roua a căzut odată cu această mană. Apoi el îl iubește pentru că este rânduiala lui Dumnezeu: Domnul a rânduit să-l mântuiască prin această slujire.

Un om evlavios este un om care se roagă. Acesta este un adevăr al Scripturii: „orice om evlavios să se roage Ție” (Psalmul 32:6).

De îndată ce harul este revărsat către el, rugăciunea se revarsă din-
spre el: „dar eu alerg la rugăciune” (Psalmul 109:4). În evreiește,
expresia are sensul „dar eu mă rog”. Rugăciunea și cu mine suntem
una. Rugăciunea este calea sufletului către cer: Dumnezeu vine că-
tre noi prin Duhul Sfânt, și noi ne îndreptăm către El prin rugă-
ciune. Un om evlavios nu poate trăi fără rugăciune: un om nu poate
trăi dacă nu respiră, și niciun suflet nu poate să trăiască dacă nu își
expiră dorințele înaintea lui Dumnezeu. Imediat ce un copilăș se
naște, el strigă, plânge. Imediat ce Pavel a fost convertit, despre el
se spune: Iată, el se roagă” (Faptele Apostolilor 9:11). Fără îndoială
că el se ruga și înainte, pe când era un fariseu, dar pe atunci nu se
ruga decât superficial sau superstițios. Totuși, când lucrarea haru-
lui a venit asupra sufletului său, iată, el se roagă. Un om evlavios își
găsește drum în fiecare zi la muntele rugăciunii. El începe ziua cu
rugăciune, căci înainte de a-și deschide magazinul, își deschide
inima înaintea lui Dumnezeu. Așa cum noi folosim parfumuri dulci
în casele noastre, casa unui om evlavios este o casă a parfumului:
ea este înțesată de tămâia rugăciunii. El nu se implică în nimic fără
să-L caute pe Dumnezeu. Un om evlavios Îl consultă pe Dumnezeu
în toate lucrurile.

Fragment din “The Godly Man’s Picture Drawn with a Scripture-Pencil”
din *The Sermons of Thomas Watson*, Soli Deo Gloria, un departament al
Reformation Heritage Books, www.heritagebooks.org.

Thomas Watson (c. 1620-1686): predicator nonconformist Puritan,
autor prolific al mai multor cărți, printre care *A Body of Divinity*, *The
Lord’s Prayer*, *The Ten Commandments* și *Heaven Taken by Storm*;
locul și data nașterii sunt necunoscute.

Nu există vreo definiție mai bună a creștinului adevărat decât că el este un om evlavios, care umblă în frica de Domnul. Aceasta este în mod invariabil descrierea biblică a poporului lui Dumnezeu. În mod clar, acesta este punctul de la care trebuie să începem, pentru că este centrul și sufletul întregului adevăr. — David Martyn Lloyd-Jones

SOȚILOR, IUBIȚI-VĂ SOȚIILE!

William Gouge (1575-1653)

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea”. - Efeseni 5:25

Așa cum este cerut soției să-și cunoască responsabilitatea, soțului îi este cerut cu atât mai mult să și-o cunoască pe a lui, pentru că el este chemat să fie o călăuză și un bun exemplu pentru soția lui. El este chemat să locuiască împreună cu ea cu înțelepciune (1 Petru 3:7). Cu cât este locul lui mai înălțat, cu atâta va trebui să aibă mai multă cunoștință pentru a umbla vrednic de acesta.

În cazul lui, neglijarea achitării de responsabilitățile sale este mai dezonorantă înaintea lui Dumnezeu pentru că, în virtutea locului său rânduit de Dumnezeu, el este chipul și slava lui Dumnezeu (1 Corinteni 11:7). Acest lucru este cu atât mai distrugător nu doar pentru soția lui, ci și pentru întreaga familie, întrucât cea putere și autoritate pe care le are pot fi abuzate prin răutatea lui. Nu există în familia sa nicio putere superioară care să îi înfrâneze furia, în timp ce soția, deși ar putea să nu fie niciodată atât de rea, poate fi păzită și chiar înfrânată de la răutatea ei tocmai de puterea soțului ei.

Despre dragostea pe care soții o datorează soțiilor lor. Acest aspect de căpătâi pentru toate celelalte – dragostea – este prezentat în mod expres și menționat singur în acest pasaj al Scripturii, ca și în multe altele, prin care ni se arată în mod clar că toate îndatoririle lui sunt incluse în aceasta. Chiar dacă am omite celelalte locuri în care această responsabilitate este prezentată, dragostea din acest pasaj este menționată în mod expres de patru ori. Dincolo de acest lucru, ea este insinuată prin mulți alți termeni și multe alte expresii (Efeseni 5:25, 28, 33).

Toate ramurile care cresc din această rădăcină a dragostei, în ceea ce privește responsabilitățile soțului, pot fi descrise prin două aspecte esențiale: 1) o păstrare înțeleaptă a autorității lui și 2) o gestionare corectă a acesteia.

Faptul că acestea două sunt ramificații ale dragostei soțului este un lucru evident prin aceea că Dumnezeu l-a așezat într-un loc de autoritate. Cel mai mare bine care poate fi făcut și cele mai bune roade ale dragostei pe care el le poate arăta față de oricine sunt cele manifestate la locul lor potrivit și în virtutea acestuia. Așadar, dacă un soț *renunță* la autoritatea lui, se face incapabil de împlini acel bine și de a manifesta acele roade ale dragostei care i se cer. Dacă el *abuzează* de autoritatea lui, ajunge în felul acesta să facă inutile obiectivul și ascuțișul sabiei lui: în loc să o folosească spre protecția soției, el o întoarce împotriva inimii ei, spre distrugerea ei și astfel dovedește că a avut mai multă ură decât dragoste față de ea. Așadar, iată cum trebuie gestionate aceste lucruri în mod distinct:

1. Despre menținerea înțeleaptă a autorității soțului. Acest lucru este implicat în porunca apostolică: „Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre” (1 Petru

3:7), anume că soții sunt chemați să facă tot ceea ce le este în putință, cu înțelepciune, pentru a menține onoarea acelei poziții în care Dumnezeu i-a așezat, nu să acționeze ca niște nebuni, care n-au minte.

Onoarea și autoritatea lui Dumnezeu și a Fiului Său, Isus Hristos, sunt păstrate în familie în și prin onoarea și autoritatea unui soț, așa cum autoritatea unui împărat este păstrată prin autoritatea consiliului lui de sfătuitori și a altor magistrați care îi sunt supuși; tot așa este menținută și autoritatea unui soț în familie prin autoritatea soției lui: „pentru că el este chipul și slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului” (1 Corinteni 11:7).

De asemenea, în felul acesta este promovată binele soției, ba chiar binele trupului este ajutat prin faptul că cel ce este rânduit să fie cap rămâne în locul său rânduit. Dacă ne-am putea imagina capul așezat sub oricare altă parte, trupul și toate părțile lui n-ar avea decât de suferit. Tot așa, soția și întreaga familie vor avea de suferit daunele de pe urma pierderii de către soț a autorității sale în familie.

Întrebare: Cum ar putea un soț să își păstreze cel mai bine autoritatea?

Răspuns: Îndemnul pe care apostolul l-a oferit lui Timotei pentru a-și păstra autoritatea ar putea fi mai întâi aplicat soțului, cu acest scop: „fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12)... Astfel, soții pot să își păstreze cel mai bine autoritatea prin a fi exemple în dragoste, seriozitate, evlavie, cinste etc. Roadele acestora și ale altor haruri asemănătoare care s-au manifestat de către soț înaintea soției și a familiei lui nu pot să producă decât un respect convenit față de el din partea ei și a întregii case, căci prin acest mijloc poate el să deosebească în mod clar chipul lui Dumnezeu strălucind pe fețele lor.

Despre pierderea autorității de către soți. Practica celor care, prin profanitate, răutate, beție, lenevie, ușurățate și lipsă de spirit gospodăresc, ca și prin alte vicii, îi fac să fie atât de disprețuiți, îi împing în același timp să își piardă autoritatea. Chiar dacă o soție n-ar trebui să se folosească de aceste lucruri pentru a-și disprețui soțul, totuși este o judecată dreaptă ca el să fie disprețuit, pentru că el însuși se face vrednic de dispreț prin comportamentul lui.

La fel este cazul acelorora care sunt aspri, încăpățânați și cruzi în rolul lor de soți, și încearcă să-și mențină autoritatea prin violență și tiranie. Fără îndoială că forța poate să inspire frică, dar este o frică ce înrobește, o frică ce dă naștere mai degrabă urii decât dragostei, mai degrabă disprețului interior decât respectului exterior.

2. Despre folosirea corectă a autorității soților, printr-o îngrijire și prețuire deosebită a soțiilor lor. La fel cum autoritatea trebuie bine păstrată, tot așa ea trebuie să fie bine folosită. În acest sens, două lucruri sunt necesare: 1) ca un soț să-și respecte cu tandrețe soția și 2) ca el să se îngrijească în mod adecvat de ea.

Chiar dacă este adevărat că locul ei este unul de supunere, ea rămâne egală lui. Locul ei este un loc la fel de prețuit în multe aspecte în care soțul și soția sunt tovarăși și parteneri. De aceea, soțul trebuie să-și socotească soția drept un tovarăș de jug și însoțitor în viață (1 Petru 3:7). Acesta este un aspect care comportă onorarea soției, și este implicat prin expresia biblică folosită atunci când a fost creată femeia (Geneza 2:18), expresie tradusă prin „ajutor potrivit”, care, dacă ar fi tradusă cuvânt cu cuvânt, ar fi exprimată „ca înaintea lui”, adică asemenea lui, în oglindirea lui. Așa cum recunoașterea de către soție a rolului distinct pe care îl are, care este temelia tuturor responsabilităților ei, tot așa recunoașterea de către soț acelei părtașii dintre el și soția lui îl va determina să se poarte

cu o dispoziție mai iubitoare în orice fel în care un bun soț ar trebui să se poarte cu soția lui.

Despre purtarea prea lipsită de dragoste a soțului față de soție. Comportamentul multora, care își imaginează că nu există nicio diferență între purtarea pe care trebuie să o aibă față de soție și cea față de un rob, și care cred că soțiile au fost făcute să fie slujitorii lor doar pentru că li se cere supunere, temere și ascultare, este contrar Bibliei. Din această cauză, soțiile sunt adesea folosite asemenea servitorilor. Aceasta este o chestiune incorectă și o practică ce trădează mai degrabă păgânism și aroganță deșartă. A creat-o Dumnezeu pe femeie din coasta bărbatului pentru ca el să o calce în picioare? Nu cumva a creat-o El din coasta lui Adam și a pus-o mai presus de copiii lui, de slujitorii lui sau de oricine altcineva din familie, ca să îi fie dragă și apropiată? Nimeni nu poate fi mai apropiat bărbatului decât soția lui, și nimeni n-ar trebui să-i fie mai drag.

Despre dragostea neîmpărțită a soților față de soțiile lor. Dragostea soțului față de soția lui va fi reflectarea prețuirii lui față de ea. De aceea, el ar trebui să-și găsească încântarea în întregime în soția lui, adică să-și găsească bucuria doar în ea. În acest sens, soția profetului este denumită „ce ți-e mai scump în ochi” (Ezechiel 24:16), și asta pentru că el și-a găsit încântarea întreagă și bucuria în ea. O astfel de dragoste a manifestat Isaac față de soția lui, așa încât această dragoste a izgonit din inima lui o patimă grea, anume durerea la moartea mamei lui (Geneza 24:67).

Înțeleptul Bibliei a prezentat această dragoste într-un fel elegant în următoarele cuvinte: „bucură-te de nevasta tinereții tale... Cerboaică iubită, căprioară plăcută ... fii îndrăgostit necurmat de dragostea ei!” (Proverbe 5:18, 19). Observați aici atât metaforele cât

și hiperbola¹⁸ care sunt folosite pentru a prezenta bucuria pe care soțul și-o găsește în soția lui. Observați iarăși în metafore atât ființele cu care este asemănată soția cât și atributele asociate acestora. Ființele sunt două: cerboaică și căprioară, acestea fiind femelele cerbului. Trebuie observat că cerbul este printre cele mai drăgăstoase ființe față de femelă și devine chiar nebun în dorința lui după ea.

Aceste comparații făcute cu privire la soție ne prezintă într-un mod clar bucuria și dragostea pe care soțul ar trebui să și le găsească în ea. În primul rând, acestea ar trebui să fie atât de mari, încât bărbatul să treacă cu vederea defectele soției lui, acele lucruri pe care alții le-ar pânda și le-ar identifica rapid, sau să nu le socotească drept defecte, gășind bucurie în ea indiferent de existența sau nu a acestora. De exemplu, dacă un soț ar avea o soție ce nu este foarte frumoasă, ce are vreo problemă a trupului, vreo imperfecțiune în vorbirea ei, în privire, în gesturi sau în orice altă parte a ființei ei, totuși, el ar trebui să o iubească și să-și găsească bucuria în ea, ca și cum ar fi cea mai frumoasă și completă femeie din întreaga lume, în toate aspectele. În al doilea rând, el ar trebui să o prețuiască atât de mult, să o iubească atât de fierbinte, să o respecte atât de tandru, încât ceilalți să poată crede chiar că el este excesiv de iubitor ori îndrăgostit nebunește de ea. Dragostea soțului față de soția lui nu poate fi prea mare atâta vreme cât este păstrată în limitele onestității, sobrietății și decenței.

Despre acceptarea de către soț a împlinirii de către soție a îndatoririlor ei nu prin forță, ci de bunăvoie. Așa cum este cazul respectului acordat de soție, și ascultarea ei trebuie să-și găsească oglindirea în dragostea soțului față de soție. Ca mărturie a acestui

---

¹⁸ hiperbolă – figură de stil care exagerează un anume lucru pentru a sublinia o idee.

lucru, un soț trebuie să fie gata să accepte faptul că soția lui își demonstrează dorința de a asculta de el, chiar dacă o face imperfect. El trebuie să fie atent ca nu cumva să ceară prea multe de la ea. În acest caz, trebuie să-și formuleze o astfel de atitudine față de ea, în ascultarea ei față de el, așa încât ascultarea ei să survină mai degrabă dintr-o dispoziție voluntară, dintr-o conștiință liberă înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă Dumnezeu a pus-o într-o poziție de supunere, și dintr-o dragoste de soție mai degrabă decât ca urmare a cerințelor din partea soțului, ca și cum acestea ar fi forțate.

Soții trebuie să identifice ce este potrivit, necesar și adecvat ca soțiile lor să facă, lucruri pe care ele să fie cu totul dornice să le împlinească așa încât să nu ajungă să le facă doar ca pe niște obligații, cu încăpățănare. De exemplu,

1. Chiar dacă soția ar trebui să meargă alături de soțul ei și să locuiască acolo unde el crede că este mai potrivit, totuși, cu excepția unor circumstanțe urgente, în care el este forțat să meargă într-un anumit loc, el n-ar trebui să mute căminul dintr-un loc în altul, și să o ducă într-un loc unde ea să nu-și poată împlini menirea cum se cuvine. Iacov s-a consultat cu soțiile lui și a testat dorința acestora înainte ca să le ia din casa tatălui lor (Geneza 31:4).

2. Chiar dacă ea ar trebui să îi primească cu bucurie pe oaspeții pe care el îi aduce acasă, totuși el nu trebuie să o împovăreze cu aceștia. Eforturile cele mai mari în privința găzduirii oaspeților cad întotdeauna asupra soției, așa că ea trebuie protejată.

Dacă el observă că soția este conștiincioasă și înțeleaptă, în măsură să gestioneze și să rânduiască lucrurile familiei, dar nu-i place să facă ceva fără consimțământul lui, el trebuie să fie gata să-și ofere părerea și să-i împlinească dorința, așa cum a făcut Elcana

(1 Samuel 1:23). Dacă, în schimb, ea este reținută în a solicita consimțământul lui, el ar trebui să îl ofere în mod voluntar, să-și dea chiar consimțământul general ca ea să dispună așa cum găsește înțelept și potrivit, așa cum ni se spune că a făcut Elcana și așa cum ni se vorbește de către Solomon că a făcut soțul acelei femei înțelepte (Proverbe 31:10-31).

Un consimțământ general este în special necesar pentru rânduirea treburilor familiei, căci aceasta este o responsabilitate atribuită soțiilor (1 Timotei 5:14), prin care se pare că responsabilitatea casei aparține și se potrivește cel mai bine soției, motiv pentru care este atribuită acesteia. De aceea, soții trebuie să lase la latitudinea soțiilor această responsabilitate, și să nu le înfrâneze în orice aspect specific de la a face cum își doresc.

Pentru a exemplifica acest lucru în aspecte particulare, ține în mod deosebit de responsabilitatea unei soții să se ocupe de 1) decorarea și modelarea casei (Proverbe 31:21, 22); 2) de a dispune ce anume provizii trebuie aduse în familie (Proverbe 31:15); 3) de a gestiona eventualele servitoare sau bone (Geneza 16:6); 4) de a crește copiii câtă vreme sunt pe lângă casă (1 Timotei 5:10; Tit 2:4).

Acestea sunt, așadar, lucrurile pe care el trebuie să consimtă la modul general să le lase în responsabilitatea ei și la discreția ei (2 Împărați 4:19) doar cu următoarele două atenționări: 1) ca ea să manifeste o suficientă măsură de discreție, înțelepciune și îndemănare, nu să fie ignorantă, simplistă sau excesivă; 2) Ca el să aibă un cuvânt general de spus în toate acestea, și astfel să-și poată interpuce autoritatea așa încât să nu fie nevoit să suporte lucruri nevrednice pe care soția le-ar putea face în legătură cu casa, copiii, slujitorii sau alte lucruri.

Despre strictetea excesivă a soților față de soțiile lor. Este contrar chemării lor ca soții să fie prea riguroși și austeri, ca aceștia să își impună autoritatea la fiecare pas, și astfel să-și trateze soția ca pe un supus. Așa sunt cei care nu se arată niciodată satisfăcuți sau mulțumiți cu orice lucru făcut de soțiile lor, ci cer tot mai mult de la ele. Tot așa sunt și cei care se manifestă nepăsători față de greutatea sau povara pe care o așază pe umerii soțiilor lor, prin a aduce oaspeți în casele lor despre care știu că nu sunt bineveniți, prin a fi împovărători invitând oaspeți prea adesea sau pe neașteptate, sau impunând asupra soțiilor lor treburi extraordinar de grele ori dincolo de obișnuința casei. Astfel de oameni impun prea frecvent lucruri care le obosesc sau care le fac să își împlinească datoria cu suspine, ori aduc motive pentru care să se simtă jignite, ca atunci când soția este obosită de boală, de grija față de copii, de alăptare sau multe alte lucruri asemănătoare, așa încât nu poate să se achite de alte responsabilități, dincolo de cele obișnuite ale casei, lucruri pe care, în alte circumstanțe, le-ar fi făcut cu toată inima. La fel sunt și cei care își tratează soțiile ca pe copiii sau slugile lor, împiedicându-le să facă orice lucru fără știința sau acceptul lor expres.

Despre acțiunile descurajatoare ale soților față de soțiile lor. Este greșit când soții manifestă o atitudine nemulțumitoare, dacă nu chiar geloasă, față de soțiile lor, prin a trece pe lângă multele lucruri făcute zi de zi de către acestea, fără a le oferi un cuvânt de laudă, de aprobare sau de răsplată, și care sunt gata mai degrabă să critice aceste lucruri sau să le neglijeze. Ei se comportă ca și cum soțiile lor n-ar fi făcut nimic bine, dând astfel ocazia soțiilor lor să se plângă și să spună așa cum se spunea în vechiul proverb, „întotdeauna am făcut bine, și nu aud nicio vorbă bună, dar cum fac ceva rău, imediat aud criticile.”

Despre maniera în care soțul își învață soția. Apostolul adaugă în mod expres blândețea la învățătură. El spune, să îi învățăm cu blândețe „pe potrivnici” (2 Timotei 2:25). Dacă predicatorii trebuie să folosească blândețea când îi învață pe potrivnici, cu atât mai mult soții ar trebui să folosească blândețea în învățarea soțiilor lor. Dacă, în cazul împotrivirii, blândețea nu trebuie lăsată la o parte, atunci în niciun caz ea nu trebuie abandonată în relația dintre soț și soție.

În acest caz, pentru a manifesta blândețe trebuie să luăm aminte la următoarele reguli.

1. *Observă felul în care soția ta înțelege mai bine și care este capacitatea ei de înțelegere, și adaptează-ți învățăturile în consecință.* Dacă ea nu este atât de capabilă, atunci adu învățătura în doze mici, linie după linie, frază după frază, puțin aici și puțin colo. Atunci când construiești puțin câte puțin, anume în fiecare zi câte ceva, ajungi să observi că se acumulează mult, și odată cu creșterea cunoștinței lucrului învățat, crește și dragostea persoanei care și l-a însușit.

2. Oferă învățătura în spațiul privat al căminului, între tine și ea, așa încât ignoranța ei să nu fie prilej de batjocură din partea altora. Gesturile private de protecție dintre soț și soție sunt dovada blândeții și dragostei.

3. În familie, învață-i pe copii și pe slujitori când ea este prezentă, așa încât și ea să învețe odată cu aceștia. Nu poate exista o manieră mai blândă de învățare decât atunci când ne învățăm unii pe alții.

4. *Pune alături de învățăturile tale îndemnuri dulci și atrăgătoare care să fie mărturii ale unei iubiri mari.* Contrar acestei atitudini este o manieră aspră și dură de învățare, când soții se uită peste capetele soțiilor lor și aruncă asupra minților acestora taine profunde pe care ele nu sunt în măsură să le înțeleagă. Când acestea

nu le înțeleg, ei se poartă cu mânie cu ele, le vorbesc urât în răutatea lor, și le fac de râs înaintea copiilor, slujitorilor și străinilor. Această asprime este lipsită de roadă și epuizează duhul unei femei, iar eu cred că ar face mai bine să nu se achite deloc de această responsabilitate, decât să o facă într-o astfel de manieră.

Despre datoria soțului de a furniza mijloace de edificare spirituală pentru soția lui. Pentru sufletul ei, trebuie furnizate mijloace spre zidirea spirituală, atât mijloace în spațiul privat al familiei, cât și mijloace publice. Mijloacele private se constituie din îndatoririle sfinte și religioase ale casei, precum citirea Cuvântului, rugăciunea, catehizarea și altele asemănătoare, care, odată ce sunt hrana spirituală a sufletului în fiecare zi, ele trebuie aduse și folosite zilnic, precum pâinea. Întrucât soțul este capul familiei, el este responsabil pentru această hrănire a întregii sale case. În calitate de soț, el are responsabilitatea specială de a-și hrăni spiritual soția. El este un împărat, preot și profet atât pentru soția lui, cât și pentru întreaga familie.

Astfel, el trebuie să îplinească aceste lucruri sau să se asigure că sunt împlinite spre binele soției lui, fie de către el, fie într-o altă modalitate. Corneliu însuși împlinea aceste lucruri (Faptele Apostolilor 10:2, 30). Chiar dacă idolatria lui a fost rea, atunci când și-a angajat un levit, grija lui Mica față de nevoia de a avea un levit în casa lui este lăudabilă (Judecători 17:10). Soțul sunamitei pregătise o cameră specială pentru profet, și aceasta la cererea soției lui, și de dragul ei (2 Împărați 4:11).

Mijloacele publice constau din participarea la rânduielele sfinte ale lui Dumnezeu, care se împlinesc în comunitatea credinței de către slujitorul lui Dumnezeu. Grija unui soț pentru soția lui în această privință este să se ocupe de toate celelalte lucruri necesare,

așa încât soția să poată lua parte la aceste rânduieli. Așa observăm în mod expres despre Elcana că se îngrijea de soțiile lui, așa încât ele să meargă alături de el în fiecare an la Casa lui Dumnezeu (1 Samuel 1:7; 2:19), și tot așa înțelegem că a procedat și Iosif, soțul fecioarei Maria (Luca 2:41). În acele zile, exista un loc public și o casă a lui Dumnezeu, unde toți cei ce făceau parte din poporul lui Dumnezeu, indiferent cât de departe locuiau de aceasta, veneau și se adunau în fiecare an. Locurile unde Elcana și Iosif locuiau erau mult mai departe de casa lui Dumnezeu, și totuși ei se îngrijeau de această îndatorire atât pentru ei înșiși, cât și pentru soțiile lor, pentru ca toți să meargă la închinarea publică înaintea lui Dumnezeu. Astăzi există mult mai multe case ale lui Dumnezeu, locuri destinate închinării publice înaintea Lui, și totuși corupția morală a vremurilor noastre face ca predicarea Cuvântului, principalul mijloc al creșterii spirituale, să nu fie un lucru de care să se bucure toți oamenii. De aceea, trebuie să fie grija specială a soțului pentru soția lui în această privință, așa încât și ea să aibă parte de beneficiile Cuvântului predicat, altfel ca sufletul ei să fie îngrijit.

Despre neglijarea de către soți a zidirii spirituale a soțiilor lor. Față de cele spuse mai devreme, este un lucru contrar să vedem practica celor care sunt chemați să locuiască în locuri unde Cuvântul este de găsit din belșug, și totuși, din rațiuni care țin de plăcere, confort și avantaje materiale, acești bărbați își țin departe familiile lor, în zone izolate, unde predicarea este rară, poate chiar inexistentă. Ei își izolează în felul acesta familiile, lăsând guvernarea familiilor pe mâna soțiilor lor, ignorând faptul că acestora le lipsește Cuvântul, și nu sunt conștienți de faptul că ei sunt într-o altă situație, întrucât vin adesea în Londra, sau merg în locuri unde sunt chemați să lucreze, și unde se bucură de Cuvânt. Din nefericire, mulți cetățeni, avocați sau de alte meserii, se fac vinovați de neglijarea

gravă a soțiilor lor în această privință. La fel sunt și cei care abandonează orice îndatorire religioasă în casele lor, făcând ca acestea să se transforme mai degrabă în case ale Satanei decât în biserici ale lui Dumnezeu. Dacă, din lipsa mijloacelor creșterii spirituale, fie publice, fie private, o soție trăiește și moare în ignoranță, răutate și lipsită de pocăință, lucruri care conduc la condamnarea ei veșnică, cu siguranță că sângele ei va fi cerut din mâinile soțului ei, căci un soț este străjerul lui Dumnezeu pentru soția lui (Ezechiel 3:18).

Despre grija soțului față de soția lui atâta vreme cât ea trăiește. Continuitatea grijii soțului față de soția lui trebuie să se manifeste câtă vreme ea trăiește, chiar dacă uneori ea va trăi mai mult decât el. Prin asta nu vreau să spun că el ar putea să se îngrijească de ea când este mort, ci ca el să se îngrijească de viitorul ei înainte de moartea lui, și ca ea să locuiască în acel loc rânduit de el. El ar trebui să o lase nu doar cu lucrurile pe care le-a avut împreună cu ea, ci să-i lase mai mult decât atât, ca o mărturie a dragostei lui față de ea și a grijii lui pentru ea.

Soții Îl au de exemplu pe Hristos, căci când El a plecat și Și-a lăsat Biserica aici pe pământ, n-a lăsat-o singură, ci i-a dat Duhul Sfânt, a împodobit-o cu daruri din belșug, ca și cum Hristos ar fi rămas cu ea, dacă nu chiar mai abundent (Efeseni 4:8). Adevărata încercare a dragostei soțului pentru soția lui va avea loc la momentul plecării lui din această lume și a despărțirii de soția lui. Mulți pretind că își iubesc soțiile câtă vreme trăiesc cu ele, dar la moartea lor demonstrează că n-a existat nicio dragoste autentică în inimile lor față de ele. Totul a fost de fațadă.

Despre naturalețea dragostei soților. Cauza dragostei lui Hristos a fost dragostea Lui, așa cum observa Moise când a spus că El ne-a iubit pentru că ne-a iubit (Deuteronom 7:7-8). Dragostea lui

a izvorât totalmente din El, și a fost naturală și complet necondiționată. N-a existat nimic în Biserică pentru ca Hristos să o iubească, nimic ca să-L atragă spre ea, nimic după care El să spere, ci totul a venit de la El. Adevărat, El Își găsește plăcerea în acea neprihănire cu care ea este îmbrăcată, ca o robă glorioasă, și în acele daruri cerești cu care este împodobită, ca niște pietre prețioase. Totuși, acea neprihănire și acele haruri sunt ale Lui și sunt darul Lui fără plată. El o aduce înaintea Lui ca o Biserică glorioasă (Efeseni 5:27).

Imitându-L pe Hristos, soții ar trebui să-și iubească soțiile, chiar dacă n-ar exista nimic în acestea care să-i determine să le iubească, altceva decât calitatea lor de soții. Da, ei trebuie să-și iubească soțiile chiar dacă n-ar putea aștepta niciun beneficiu viitor din partea lor. Dragostea adevărată privește la obiectul care este iubit și la binele pe care-l poate face acestuia, mai degrabă decât la subiectul pe care îl iubește și la binele pe care îl poate primi de la acesta.

Dragostea nu caută propriul interes (1 Corinteni 13:5)... În această privință, dragostea lui Hristos ar trebui să-l determine pe soț să facă tot ceea ce îi stă în putere pentru a o face pe soția lui vrednică de dragoste. Astfel se va putea spune pe bună dreptate că ei locuiesc cu nevestele lor în cunoștință (1 Petru 3:7) și vor dovedi că iubesc așa cum a iubit Hristos – fără plată.

Despre dragostea soților pentru soțiile lor mai mult decât pentru propriile persoane. Cantitatea dragostei lui Hristos nu poate fi exprimată, căci depășește orice măsură. Hristos S-a dat pe Sine pentru Biserica Lui (Efeseni 5:25) și, în această privință, El S-a denumit Bunul Păstor care Își dă viața pentru oile Sale (Ioan 10:11). „Nu este mai mare dragoste...” (Ioan 15:13). Ce nu va face El pentru soția Lui, dacă Și-a dat viața pentru ea?

Despre lipsa de blândețe a soțului față de soție. Contrar celor de mai sus este lipsa de blândețe a celor care preferă orice mărunțiș din viețile lor în detrimentul binelui soțiilor lor: profitul lor, plăcerea lor, promovarea lor – oameni care își îndepărtează inimile și dragostea de soțiile lor. Dacă un lucru ar putea fi adus ca acuzație împotriva lor, atunci puțină lor dragoste va fi acea acuzație.

Despre consecvența soților în dragostea lor pentru soțiile lor. Continuitatea dragostei lui Hristos este clar ilustrată ca fiind fără limite: „fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13:1). Dragostea Lui a fost constantă și de durată, fără fluctuații, fără ca acum să îi iubească, după care să îi urască (Osea 2:19), o dragoste de care nu I-a părut rău niciodată, o dragoste neschimbătoare și care nu I-a afectat planurile. Nicio provocare, niciun păcat n-ar fi putut să-L determine să uite de dragoste și să înceteze să facă binele pe care El l-a plănuțit pentru Biserica Lui.

Observați că El i-a spus chiar și atunci când ea s-a revoltat împotriva Lui: „ai curvit cu mulți ibovnici, și să te întorci iarăși la Mine” (Ieremia 3:1); și iar, „harul Meu nu se va depărta” (2 Samuel 7:15)... această dragoste nu a depins de loialitatea Bisericii, ci de caracterul neschimbător al voii Sale. Întrucât acest lucru a dovedit dragostea lui Hristos ca fiind adevărată, sănătoasă, El a arătat și că ea a fost folositoare, benefică pentru Biserică, iar această Biserică, în ciuda multor ei neputințe, este glorificată în virtutea acestei iubiri.

Despre iubirea soțiilor de către soți, ca pe ei înșiși. La exemplul lui Hristos, apostolul a adăugat modelul acesta în propriile cuvinte: „Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor” (Efeseni 5:28)... Exemplul lui Hristos este un model deplin, complet, perfect, suficient în orice fel, cu mult superior oricărui model omenesc. Acest lucru este adăugat nu datorită vreunei

virtuți omenești, ci având în vedere doar lentoarea noastră în a înțelege acest lucru cu claritate. Acest model este mult mai ușor de observat și înțeles. Orice om știe felul în care își iubește propriul trup, dar puțini sau chiar nimeni nu știe cum Hristos Își iubește Biserica. În plus, acel exemplu al lui Hristos poate să pară mult prea înalt, mult prea superior ca vreun om să-l poată atinge, chiar dincolo de putința omului. De aceea, pentru a arăta că El i-a cerut omului exact atâta cât poate să împlinească, dacă se va îngriji și va fi conștiincios în această responsabilitate, apostolul adaugă modelul omului, așa încât cel ce face bine propriului trup, să poată face bine și soției sale.

Nimeni nu se va îngriji mai bine de brațul, piciorul, mâna sau orice altă parte a trupului său decât propria persoană. El este singurul care conștientizează cel mai bine propria stare și propriile nevoi. Metaforele pe care apostolul le-a folosit în aceste cuvinte, „îl îngrijește cu drag și îl hrănește”, prezintă cu claritate această grijă (Efeseni 5:29). Ele sunt preluate din la exemple din natură, unde vedem că animalele se îngrijesc cu multă blândețe de cele mai tinere, acoperindu-le cu aripile sau blana lor, și totuși protejându-le de greutatea propriilor trupuri. Astfel ar trebui și soții să le trateze pe soțiile lor, cu toată blândețea și tandrețea, așa cum am observat din notițele de mai sus. Am vrut să ofer acest exemplu al trupului omului, pentru că am crezut că este un model clar prin care putem avea convingerea asupra tuturor, fără excepție, și prin care bărbații să primească o călăuzire excelentă pentru a se achita mai bine de îndatoririle specifice menționate mai devreme.

Iată care este dragostea pe care soții ar trebui să o aibă față de soțiile lor: ei ar trebui să manifeste mai multă dorință și bucurie în a face orice spre binele soțiilor lor mai degrabă decât spre binele

părinților, copiilor, prietenilor sau oricăror altor oameni. Chiar dacă această bucurie este o dispoziție interioară a inimii, ea poate fi manifestată prin disponibilitatea și dorința bărbatului de a face bine soției lui. Atunci când soția lui și-ar dori un act de bunătate, el ar trebui să fie mai mult decât pregătit să îl împlinească, așa cum i-a spus Boaz lui Rut, „îți voi face tot ce vei zice” (Rut 3:11).

Contrar față de cele de mai sus este înclinația acelor soți care fac cu atâta greutate, cu atâta nemulțumire și cu atâta mormăială lucrurile pe care le fac pentru soțiile lor, încât acestea mai degrabă s-ar lipsi de binele lor. Maniera în care ei împlinesc aceste fapte le cauzează mai multă suferință soțiilor lor, în inimile blânde ale acestora, decât este binele pe care l-ar fi făcut prin faptele lor.

Despre exemplul lui Hristos, un motiv care să-i stârnească pe soți să-și iubească soțiile. Exemplele anterioare referitoare la Hristos și la noi înșine, pentru că sunt modele date spre călăuzirea noastră, sunt motive generale care să ne stârnească mai mult să împlinim toate îndatoririle amintite în maniera prescrisă... Nu poate exista un motiv mai mare și mai puternic decât exemplul lui Hristos. În el însuși, exemplul are o forță uriașă de a ne îndemna să facem ceva, în special dacă avem de-a face cu exemplul unui om deosebit, renumit. Dar cine este mai mare decât Hristos? Ce exemplu poate fi mai vrednic de urmat? Dacă exemplul Bisericii constituie o forță uriașă care să le îndemne pe soții să se supună soților lor, implicit exemplul lui Hristos trebuie să fie de o forță mult mai mare în a-i îndemna pe soți să își iubească soțiile. Este o onoare deosebită să te porți asemenea lui Hristos, căci exemplul Lui este un model perfect.

Fragment din cartea *Of Domestic Duties*, Puritan Reprints,
www.puritanreprints.com.

William Gouge (1575-1653): predicator vreme de 46 de ani la Blackfriars, Londra, cel mai important loc de predicare în acele vremuri. Mulți cred că mii de oameni au fost convertiți sub influența predicilor expozitive ale lui Gouge. Puternic în Scriptură și rugăciune, autorul a predicat vreme de 30 de ani din Epistola către Evrei, iar predicile acestea s-au transformat apoi într-un faimos comentariu; s-a născut la Stratford-Bow, Middlesex County, Anglia.

În general, bărbații sunt sârguincioși în exersarea stăpânirii lor, dar neglijenți în dragoste. De aceea, autoritatea lor a degenerat în tiranie.

– **George Swinnock**

CONVERTIREA MEMBRILOR FAMILIEI

Samuel Lee (1627-1691)

„Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israelii, este să fie mântuiți”. – Romani 10:1

Întrebare: „Pe ce cale să o luăm, ce mijloace să folosim, ce metodă vom prescrie ca să putem fi capabili să gestionăm această responsabilitate importantă și dificilă, și să fim utili spre convertirea și mântuirea rudelor noastre apropiate, care sunt în starea lor firească¹⁹?”

Voi prezenta câteva sfaturi în mai multe direcții. Unele dintre acestea, chiar dacă sunt uzuale și evidente în analiza unor responsabilități legate de familie, odată ce sunt folosite și îmbunătățite, nu trebuie trecute deloc cu vederea, întrucât sunt extrem de folositoare și nu mai puțin practice decât altele. Majoritatea oamenilor care se află sub influența Evangheliei pier pentru că nu practică responsabilitățile ce le sunt cunoscute. De aceea, te implor, creștine,

---

¹⁹ stare firească – se referă la o stare de om neconvertit, la cei care nu sunt născuți din Duhul lui Dumnezeu și de aceea nu s-au pocăit și nici nu au crezut.

să cântărești bine orice poruncă și să te folosești de ele cu conștiințiozitate, așa încât să nu te îndoiești de succesul deosebit în folosirea lor, cu ajutorul lui Dumnezeu.

1. Păstrează și înalță onoarea și preeminența acelei stări în care Dumnezeu te-a așezat, prin toate mijloacele înțelepte și prudente. Prorocul se plângea de acele vremuri în care „tânărul va lovi pe cel bătrân, și omul de nimic pe cel pus în cinste” (Isaia 3:5). Distanța în ani cere o distanță în comportament... Există o mare reverență ce trebuie manifestată de către adulți față de cei tineri, dacă vor ca aceștia să se bucure și să manifeste la rândul lor aceea reverență potrivită față de adulți. Cu toate acestea, nu trebuie să manifesti niciun comportament de mândrie sau de superioritate față de cineva. Înfățișarea ta, chiar dacă este serioasă, nu trebuie să fie aspră. Așa cum obrajii tăi nu trebuie să fie marcați constant de zâmbete, tot așa nici ridurile de pe fruntea ta nu trebuie să fie întotdeauna aspre și acre. Severitatea rigidă în cuvinte și fapte va produce în copiii tăi un comportament slugarnic, lipsit de inimă.

2. Manifestă claritate, folosește puține cuvinte și învață-ți familia frecvent. Toți suntem, prin natura noastră, ca niște pustietăți sterpe, ca niște locuri deșertice și pietroase, iar învățătura este precum cultivarea și creșterea sufletelor. Cei ce au studiat natura, au observat că albinele cară cu ele particule mici de nisip în picioarele lor, așa încât să le echilibreze trupurile când vântul suflă puternic. Așa este învățătura pentru mintea plutitoare și nesigură a copiilor. Ușurătatea judecăților lor slabe i-ar răsturna dacă n-ar exista balastul disciplinei... dar în toate învățăturile tale, ai grijă să nu îi obosești cu lungimea acestora. Fă cumva ca numărul mic al cuvintelor tale să fie echilibrat de frecvența învățăturilor. Ești chemat să vorbești despre poruncile lui Dumnezeu „când vei fi acasă, când vei

pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronom 6:7; 11:19), puțin acum și puțin mai târziu. Vorbirea lungă împovărează memoriile lor scurte și, printr-o astfel de imprudență, li se dă ocazia multora să își arate dezgustul față de mana spirituală, având în vedere că ei sunt încă în starea lor firească. O plantă tânără poate foarte repede să fie împovărată de prea mult îngrășământ și să putrezească dacă este udată în exces. Ochiul slabi, care abia s-au deschis din somn, nu pot suporta strălucirea din ferestre: „învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo” (Isaia 28:10). Trebuie să-i atragi pe cei mici către Canaan asemenea lui Iacov, cu multă blândețe (Geneza 33:13).

Atrage-le atenția lor firavă cu discursuri despre măreția infinită a lui Dumnezeu și despre bunătatea Lui milostivă, despre gloriile Raiului și despre chinurile Iadului. Lucrurile care afectează simțurile trebuie prezentate spiritual: atrage-le simțămintele cu lucruri sfinte. Vorbește cât de mult poți în alegorii. Dacă vă aflați împreună în grădină, vorbește-le despre gloriile cerului folosindu-te de florile frumoase. Dacă sunteți împreună pe malul râului, vorbește despre apa vieții și despre râurile de fericire care se găsesc la dreapta lui Dumnezeu. Dacă sunteți într-un lan de grâu, vorbește despre calitatea hrănitore a pâinii vieții. Dacă vedeți păsări zburând pe cer sau le auziți cântând în pădure, vorbește despre providența înțeleaptă a lui Dumnezeu care le dă hrana la vreme. Dacă priviți în sus către cer, către soare, către lună sau către stelele cerului, spune-le copiilor tăi că acestea nu sunt decât niște străluciri vagi ale lucrurilor exterioare Raiului. Ce slavă trebuie să se găsească în interiorul acestuia! Dacă vedeți un curcubeu cum împodobește un nor plin de apă, vorbește copiilor despre legământul lui Dumnezeu. Aceste lucruri, și multe asemenea lor, pot lucra ca niște legături de aur care trasează linii de comparație în memoriile lor.

„Eu am vorbit prorocilor, am dat o mulțime de vedenii, și am spus pilde prin proroci”, spune Dumnezeu (Osea 12:10). Mai mult, pune-i pe cei tineri să citească și să învețe cu inima lor anumite părți ale cărților istorice ale Sfintei Scripturi. Totuși, mai presus de orice, cea mai bună cale de învățare, în special a celor mai tineri, este cea catehismelor²⁰, care conțin întrebări și răspunsuri scurte, fiind o metodă concisă, cu termeni care sunt extrași clar din Sfânta Scriptură și potriviți abilității lor de învățare printr-un stil simplu, dar consistent.

3. Adaugă la învățăturile tale cerințele obligatorii ale Scripturii. Așterne ca obligație asupra sufletelor lor, în Numele lui Dumnezeu, ca ceea ce ei au auzit drept reguli și practici ale familiei tale, să ia aminte la ele și să le împlinească. Avem o astfel de situație în cazul lui Solomon, care ne îndeamnă spunându-ne că el era „încă fiu la tatăl meu, și fiu gîngaș și singur la mama mea, el mă învăța atunci, și-mi zicea: „Păstrează bine în inima ta cuvintele mele, păzește învățăturile mele, și vei trăi!” (Proverbe 4:3-4)... În această privință, Avraam a fost laudat de Dumnezeu Însuși și prezentat ca model pentru toată posteritatea. Dumnezeu a spus: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să *poruncească* fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine” (Geneza 18:19) și, de aceea, Dumnezeu a găsit plăcere să-i descopere taine.

4. Pune o pază atentă încă de la primele manifestări ale păcatului în comportamentul lor. Zdrobește viperele din ou. Folosește toiagul tău asupra capetelor șarpelui, atunci când acesta iese din văgăunile lui, la începutul primăverii, când încă este firav. „Voi nimici pe toți cei răi din țară”, spune David (Psalmul 101:8). Trebuie

---

²⁰ **catehizare** – o metodă de învățare a doctrinelor esențiale ale credinței creștine, profită și dovedită eficientă vreme de multe secole.

să acorzi atenție acestei lucrări cât de timpuriu în viața lor și să oprești orice rău și orice cuvânt dezagreabil încă de prima dată când îl auzi. Veghează la începuturi, la primele manifestări ale corupției. Omul poate să smulgă cu ușurință un mugure firav, dar dacă îl lasă să crească și să se transforme într-o creangă, ca să îl smulgă îl va costa ceva efort.

O, dacă ai începe așadar să arunci apă asupra primelor manifestări ale păcatului în copilașii tăi! Taie ocaziile de a păcătui prin interferența prudentă în viețile lor. Este ciudat să vezi ce scuze și explicații pentru păcat și ce vorbe amăgitoare vor folosi acei copilași. Înainte să îi înveți să vorbească bine, diavolul și inima lor coruptă îi vor învăța să spună minciuni. În timp ce limbile lor încă se bălbâie în pronunțarea cuvintelor, îi vei vedea cum devin specialiști în vorbirea cu dublu sens. Ce nevoie mare este, așadar, să punem stăpânire peste limba copilului ca și peste limbile noastre! (Psalmul 39:1).

Subminează vicleniile lor prin cercetări cu discernământ și prin întrebări înțelepte. Dacă această lucrare nu este pusă în practică devreme în viețile lor, este posibil ca, odată cu trecerea anilor, aceștia să devină prea vicleni pentru a mai putea fi prinși, dacă nu îi influențezi rapid cu grozăvia judecăților lui Dumnezeu și cu pericolul la care îi expune păcatul. Învață-le conștiința să roșească deopotrivă cu obrajii atunci când fac răul, așa încât, dintr-un principiu interior, să-și dorească să evite răul și să facă binele. Dacă îl tolerezi pe copilul tău să continue în păcat neînvățat, nemustrat și nevegheat, și dacă ți se pare că este prea mic pentru a-i acorda atenție, acea nebulie păcătoasă va ajunge să se transforme în nuia pentru tine. De multe ori, Dumnezeu lovește un părinte ajuns la bătrânețe prin acel copil care n-a fost muștrat la început.

5. Protejează-i pe copiii de tovărășiile rele. David nu doar că a urât păcatul în general, ci el a detestat în mod special ca acesta să devină locatar în casa lui. „Cel ce se dedă la înșelăciune nu va locui în casa mea; cel ce spune minciuni nu va sta înaintea mea” (Psalmul 101:7), așa încât exemplul rău și tovarășia întunecată spiritual a oamenilor răi să nu se atingă și să nu-i corupă rudele apropiate. Imitarea este un lucru natural pentru copii, iar prietenii și tovarășii lor sunt modele pentru ei. Așa cum spunea proverbul, „cel ce locuiește cu un șchiop va învăța să șchiopăteze”. Solomon ne spune „nu te împrieteni cu omul mânios... ca nu cumva să te deprinzi cu cărările lui” (Proverbe 22:24, 25). Copiii sunt expuși în special riscului de a fi infectați în mod periculos de prietenii corupte. Mulți copii ai unor părinți evlavioși și-au avut manierele corupte peste măsură prin a se însoți frecvent cu copiii răi ai unor vecini necredincioși.

6. Fă ca muștrările prudente, exprimate la timp, să fie administrate potrivit cu natura și gravitatea greșelilor lor. Începe această lucrare cu blândețe. Folosește toate motivele prin care să îi convingi, să îi atragi, dacă este posibil, către căile lui Dumnezeu. Vorbește-le despre răsplățile slavei, despre compania dulce a celor din ceruri, și străduiește-te să le impregnezi în inimi faptul că Dumnezeu le poate umple sufletele cu bucurii care nu pot fi găsite în creaturile Sale. „De alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne” (Iuda 23). Dar dacă acest lucru nu va avea succes, începe să adaugi unele expresii mai severe ale mâniei tale sfinte împotriva păcatului. După cum există o legătură între virtuțile omului, tot așa este și în ce privește patimile lui. Dragostea și mânia nu sunt într-un tot „sentimente incompatibile”. Nu, dragostea poate fi principiul și fundamentul acelei mâni care își aruncă săgețile sale către păcat. Îi poți spune copilului tău, și asta cu o

anume severitate, că dacă el continuă pe calea lui păcătoasă, Dumnezeu va fi mânios, și tu, la rândul tău, vei fi mânios pe păcatul lui. Apoi vorbește-i despre faptul că „grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Evrei 10:31). Aceasta este modalitatea în care să fii mânios, dar fără să păcătuiești, așa cum poruncește apostolul (Efeseni 4:26). Nu lăsa ca patimile tale, asemenea unor torente nestăpânite, să se reverse dincolo de limitele lăsate de Scriptură și de rațiune. Există o mânie gravă și sobră care va induce reverență și reformare. Acea mânie ce este, însă, amestecată cu zgomote oribile și cu urlete, izvorâște din pieptul nebunilor. În zadar vei încerca să îi câștigi pe alții, dacă ești tu însuți atât de excesiv și pasional. Cum va putea acea persoană să mustre cu rațiune pe un altul, dacă ea însăși și-a pierdut rațiunea? Acela care este sclav înclinațiilor sale temperamentale, n-ar putea niciodată să aducă muștrări nobile. Un copil nu se poate convinge niciodată de faptul că o astfel de mâine ar putea izvorî din dragoste, când este forțat să primească vărsăturile zilnice ale unui stomac înfierat, când necesitatea nefericită a relației de rudenie îl expune zilnic la dispoziție mânioasă din partea ta, care trebuie să te reverși și să te golești înaintea lui... Păstrează, de aceea, o atitudine prudentă în administrarea muștrărilor tale. Diluează acele pilule amare cu nădejdea redescoperirii favorii tale atunci când copilul își schimbă comportamentul.

De asemenea, ia aminte la statutul și locul diferitelor rude ale tale. O soție nu trebuie să fie muștrată înaintea copiilor și a slujitorilor, ca nu cumva autoritatea ei subordonată să fie afectată. Nemulțumirea îndreptată către soție se va reflecta în final asupra soțului. Atunci când la mijloc sunt greșeli mai mici în copiii și slujitorii tăi, dacă nu sunt comise în fața altora, muștrarea trebuie să fie făcută în spațiul privat. Mai presus de orice, ia aminte să nu cumva să fii prea sever în muștrarea greșelilor făcute față de tine, în loc să te uiți

mai degrabă la păcatele săvârșite împotriva Dumnezeuului preaînalt. Chiar dacă ai motiv să fii mânios, nu lăsa ca furtunile tale să atace toate stâncile, ci străduiește-te de îndată să-ți răcorești inflamarea, să stăvilești febra, și să stingi focul mâniei.

Închide ochiul în fața neputințelor lor, iar dacă acestea nu sunt păcătoase, tratează-le cu o simplă încruntare, nu cu un asalt de amărăciune. Rezervă-ți muștrările publice și aspre pentru păcatele scandaloase și deschise, pentru nelegiuirile reiterate și repetate, care poartă în ele demonstrația unei neglijențe grave, dacă nu chiar a disprețului și răutății.

7. Păstrează o practică viguroasă și constantă a îndatoririlor sfinte în familia ta. „Cât despre mine”, spunea Iosua, „eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24:15). Moise a poruncit israeliților să vorbească în familiile lor, cu copiii lor, în spațiul privat, despre poruncile și legile pe care le dăduse acestora (Deuteronom 6:7). Învățăturile și îndemnurile date de slujitorii lui Dumnezeu în adunările publice trebuie repetate acasă față de cei micuți. Samuel a avut parte de un belșug de învățătură în propria casă (1 Samuel 9:12, 22). Iov și alții aduceau jertfe în propriile familii. Mielul de Paști trebuia să fie mâncat în fiecare casă (Exod 12:3, 4). Dumnezeu spune că El va „vărsa urgia peste neamurile care nu îl cunosc” (Ieremia 10:25).

Păzirea îndatoririlor în familie face ca fiecare casă să devină un sanctuar, un Betel, o casă a lui Dumnezeu. În acest sens, îi sfătuiesc pe creștini să nu fie excesiv de îndelungi în închinarea lor în familie. Ia aminte ca nu cumva să faci căile lui Dumnezeu neplăcute și obositoare. Dacă Dumnezeu îți atrage inima uneori, nu respinge aceste chemări divine, dar, în mod uzual, străduiește-te să fii concis și clar. Adeseori duhul este dornic, când trupul este slab (Matei 26:41). Un om își poate păzi mai bine gândurile de rătăcire, în timp

ce un timp îndelung alocat închinării în familie oferă adesea gândurilor ocazia de a se depărta de subiect. „Dumnezeu este în cer, și tu pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe” (Eclesiastul 5:2). La fel, este util ca îndatoririle religiei să fie variate: uneori insistați în cântări, alteori să citiți, uneori să repetați, alteori să catehizați, și în alte circumstanțe să oferiți îndemnuri. Totuși, în două lucruri fiți repetitivi: în jertfa de rugăciune și în insistența ca cei din familie, copiii, să citească zilnic o anume porțiune a Sfințelor Scripturi.

8. Străduiți-vă prin toate mijloacele bune să îi atrageți către rânduile publice ale bisericii. Dumnezeu este prezent în acestea într-o manieră specială. El face ca locul picioarelor Lui să fie glorios. Chiar dacă era rânduiala lui Dumnezeu ca doar bărbații să fie prezenți la sărbătorile solemne de la Silo, totuși Elcana își ducea întreaga familie la jertfa anuală (1 Samuel 1:21). El voia ca soția, copiii și slujitorii lui „să privească frumusețea Domnului, și să se minuneze de Templul Lui” (Psalmul 27:4). În mod asemănător Corneliu, când Petru a venit să predice la Cezarea, la porunca imediată a lui Dumnezeu, îi adună împreună pe toți prietenii și toate rudele sale, pentru a asculta predica (Faptele Apostolilor 10:24)... În ceea ce îi privește pe cei ce pot fi prezenți la aceste rânduieli, amintește-ți să-i cercetezi cu privire la ceea ce aud, așa cum a făcut Domnul nostru binecuvântat, marele nostru Model, cu ucenicii Lui preaiubiți, când a predicat acea faimoasă predică de pe malul mării. Isus îi întreabă: „Ați înțeles voi toate aceste lucruri?” (Matei 13:51). Când a rămas singur cu ei și departe de mulțime, le-a prezentat și explicat toate lucrurile pe deplin (Marcu 4:34).

9. Dacă toate lucrurile menționate până aici nu vor avea succes, ci toți cei ce sunt sub autoritatea ta vor continua pe calea pă-

catului, atunci trebuie să apelezi la corecția părintească. Disciplina trebuie să fie potrivită vârstei, temperamentului lor, înclinațiilor lor, și gravității și felurilor de păcate. Trebuie să iei în considerare dacă greșelile lor izvorăsc din imprudență și slăbiciune, să ții cont de circumstanțele și de lucrurile care i-au sedus sau provocat. Fii dispus să accepți și să acorzi iertarea pentru greșelile mai mărunte, dacă aceștia vin cu pocăință și întristare. Observă dacă ei manifestă o întristare profundă și dacă sunt smeriți cu adevărat ... În cazuri de acest fel, trebuie să tratezi lucrurile cu bunăvoință. Disciplina cuvenită este parte din dreptatea familiei, și trebuie avut grijă ca nu cumva exceptarea frecventă de la pedeapsă să îi facă pe ei și pe prietenii lor să înainteze pe căile păcatului și să îi facă să crească în răzvrătire și încăpățănare față de poruncile lui Dumnezeu. „Cine cruță nuiaua, urăște pe fiul său, dar cine-l iubește, îl pedepsește îndată... Lovindu-l cu nuiaua, îi scoți sufletul din locuința morților” (Proverbe 13:24; 23:14). *Aceasta este o poruncă rânduită de Dumnezeu.* „Părinții noștri trupești ne-au pedepsit, și le-am dat cinstea cuvenită” (Evrei 12:9).

Unii părinți și stăpâni cruzi se comportă mai degrabă ca niște brute decât ca niște oameni: ei își găsesc plăcerea în corecțiile lor tiranice. Îi tolerează pe copiii lor să injure, să mintă și să fure, să comită orice fel de păcate, și totuși nu-i corectează. Ei nu fac ceea ce ar trebui să facă la vremea potrivită, apoi se aruncă asupra lor și îi rup în bucăți asemenea fiarelor sălbatice. Este bine să știi că Dumnezeu va judeca astfel de acte ticăloase în ziua cea mare! Mai degrabă să se vadă că ești mânios de dragul lui Dumnezeu, nu din motive personale! Trebuie să existe o milă și îndurare deosebită față de sufletele lor și o dragoste sfântă amestecate în mânia ta față de păcat ... Îngrijește-te să-ți folosești ambele urechi și să iei aminte la

explicațiile copiilor. Totuși, atunci când convingerea matură și deliberată nu va aduce corecția, urmează porunca lui Dumnezeu și „el îți va da odihnă” (Proverbe 29:17)... Totuși, păzește-te de orice corecție făcută cu violență și patimă. Acela care lovește când patima lui clocotește a trecut dincolo de limitele moderației... Păzește-te ca nu cumva să-l faci pe copilul tău să devină mai ticălos înaintea ochilor tăi prin prea multe lovituri (Deuteronom 25:3).

10. Dacă mijloacele menționate mai sus, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, se dovedesc eficiente, atunci laudă-i și încurajează-i pe copii. Asemenea magistraților, părinții trebuie uneori să-i laude pe cei ce fac bine (Romani 13:3). Domnul nostru a făcut astfel, „Bine, rob bun și credincios” (Matei 25:21). Așadar, când copiii se comportă promițător și dintr-un simț al datoriei, trebuie să-i încurajezi prin a-ți arăta semnul aprobării ... Ia aminte totuși să nu fii excesiv la aceasta, căci uneori ambarcațiunile mici nu pot suporta pânze prea mari. Mândria și aroganța sunt adeseori hrănite prin laudele excesive, și uneori își fac loc obișnuința și sentimentul inadecvat de superioritate.

11. Înfloresc ei și cresc în achitarea de îndatoririle lor, începând să asculte de porunci în mod voluntar și cu blândețe? Atunci câștigă-i îndemnându-i la mai mult, prin răsplăți potrivite abilităților lor și posibilităților tale. Dumnezeu găsește plăcere ca, în harul Lui, să ne atragă pe căile sfințeniei propunându-ne o răsplată: „răsplătește pe cei ce-L caută (cu sârguință)” (Evrei 11:6). Atunci când ai de-a face cu anii de creștere, astfel de răsplăți devin din ce în ce mai potrivite. În anumite cazuri, acestea s-au dovedit mijloace deosebite, cel puțin în ce privește lucrarea exterioară a religiei din cei mai tineri. Cunoști faptul că tatăl fiului risipitor din pildă, când acesta s-a întors acasă pentru a trăi o viață nouă, el a tăiat vițelul îngrășat, l-

a îmbrăcat cu cea mai bună haină, i-a pus un inel mână și încălțări în picioare (Luca 15:22).

Fragment din “What Means May Be Used towards the Conversion of Our Carnal Relations?” în volumul *Puritan Sermons 1659-1689, Being the Morning Exercises at Cripplegate*, Vol. 1, Richard Owen Roberts Publishers.

Samuel Lee (1627-1691): predicator puritan congregațional la St. Botolph, Bishopsgate; s-a născut la Londra, Anglia.

Fraților, vreau să vă spun astăzi să fiți asemenea lui Hristos în toate momentele, să-L imitați în public. Majoritatea dintre noi trăim întrucâtva înaintea altor oameni. Mulți suntem chemați să lucrăm înaintea oamenilor în fiecare zi. Ei se uită la noi; cuvintele noastre sunt examinate, la fel ca și viețile noastre – bucată cu bucată. Lumea aceasta observă tot ceea ce facem cu un ochi de vultur, cu un ochi critic. Ea este critică, ascuțită, la adresa noastră. Haideți să trăim viața lui Hristos în public. Haideți să ne îngrijim ca să manifestăm viața Stăpânului nostru, nu pe ale noastre, așa încât să putem spune: „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. Voi, cei care sunteți membri în biserică, luați aminte să duceți acest exemplu și în biserică voastră. Fiți asemenea lui Hristos în biserică. Câți dintre voi sunteți asemenea lui Diotref, care căuta să fie cel dintâi (3 Ioan 9)! Cât de mulți încearcă să capete un fel de demnitate sau putere asupra celorlalți creștini, în loc să își amintească că este regula fundamentală a tuturor bisericilor ca toți să fie frați, și să fie tratați în felul acesta. Duceți, de aceea, Duhul lui Hristos în bisericile voastre, oriunde v-ați găsi. Faceți așa încât membrii ceilalți ai bisericii să spună despre voi, „el a fost cu Isus”... Dar, mai presus de orice, îngrijiți-vă să aveți acea religie în casele voastre. O familie religioasă este cea mai bună dovadă a evlaviei adevărate. Nu capela mea, ci casa mea, nu predicatorul meu,

ci tovarășul meu de viață este cel mai bun judecător al meu. Cei ce pot deosebi cel mai bine adevăratul meu caracter sunt slujitorii mei, copilul meu, soția mea, prietenul meu. Un om bun se va îngriji să îmbunătățească această stare în familia lui. Rowland Hill spunea cândva că el nu-l va crede pe un om că este un adevărat creștin, dacă soția, copiii și slujitorii lui, ba chiar dacă pisica și câinele lui n-ar fi mai buni datorită acestui fapt... Dacă familia ta nu este mai bună din cauza creștinismului tău, dacă oamenii nu pot spune, „Aceasta este o casă mai bună decât altele”, atunci nu te amăgi – n-ai niciun fel de parte la harul lui Dumnezeu... Du evlavia ta în familia ta. Fă așa încât oamenii să poată spune că ai o religie practică. Ea trebuie cunoscută și citită în casă, la fel ca și în lume. Îngrijește-te de caracterul tău acolo, căci ceea ce suntem noi în casele noastre, aceea suntem cu adevărat.

– **Charles Spurgeon**

MÂNIA UNUI TATĂ EVLAVIOS

John Gill (1697-1771)

Iată cum este exprimată, mai întâi ca o interdicție: „voi, părinților [taților, cf. KJV], nu întârâtați la mânie pe copiii voștri” (Efezeni 6:4) – lucru care poate fi făcut:

1. *Prin cuvinte*: prin a le da porunci nedrepte și excesive, prin muștrare frecventă, publică și severă, prin expresii pline de patimă și indiscreție și printr-un limbaj umilitor și abuziv, asemenea lui Saul față de Ionatan (1 Samuel 20:30).

2. *Prin fapte*: ca atunci când arată mai multă dragoste unuia decât altuia, așa cum a făcut Iacov cu Iosif, lucru care i-a incitat pe frații lui, până acolo încât l-au urât pe Iosif și nu-i puteau vorbi plăcut (Geneza 37:4); prin a nu le asigura hrană adecvată și suficientă (Matei 7:9-10; 1 Timotei 5:8); prin a nu le tolera recreația inocentă, de care trebuie să aibă parte copiii (Zaharia 8:5); prin faptul că, atunci când ajung la vârsta potrivită pentru căsătorie, îi forțează să se căsătorească cu persoane nepotrivite cu înclinațiile lor sau îi înfrânează de la a se căsători cu cei cu care își doresc, fără a avea un motiv justificat; prin a irosi resursele lor într-o trăire deșartă, când ar trebui să le păstreze și să economisească fie pentru a le folosi în prezent, fie spre binele viitor al copiilor lor, și în special prin orice

tratament crud și inuman, ca acela al lui Saul față de Ionatan, când a încercat să-i ia chiar viața (1 Samuel 20:33-34).

Astfel de provocări trebuie evitate cu grijă, întrucât ele fac inefficiente toate poruncile, toate sfaturile și toate corecțiile, înstrăinându-și copiii de ei. Motivul pentru care să evităm aceste lucruri, oferit de apostol, este „ca să nu-și piardă nădejdea” (Coloseni 3:21; are sensul de a nu fi descurajați – n.tr.); ca nu cumva să fie copleșiți de durere și întristare și, astfel, duhurile lor să fie zdrobite și să devină lași, fără inimă și fără hotărâre. Fiind disperați să fie pe placul părinților lor și să intre în dragostea lor, copiii pot deveni nepăsători în ce privește îndatoririle lor și leneși în treburile lor. Fără îndoială, părinții au un drept să-i mustre pe copiii lor atunci când aceștia greșesc, căci a fost greșeala lui Eli că a fost prea blând și muștrările lui prea moi, când ar fi trebuit să îi înfrâneze pe fiii lui de la acțiunile lor rele. Ar fi trebuit să se fi încruntat către ei, să le poruncească și să-i amenințe cu severitate, chiar să-i pedepsească dacă continuau încăpățânați și neascultători (1 Samuel 2:23-24; 3:13). Ei pot folosi nuiiaua corecției, lucru pe care trebuie să-l facă de timpuriu, câtă vreme mai este nădejde. Totuși, trebuie să facă aceasta cu moderație și dragoste, și să se străduiască să-i convingă de faptul că îi iubesc și să îi mustre spre binele lor. „Tații” sunt în mod special menționați, pentru că ei sunt cei mai înclinați să fie mai severi, în timp ce mamele sunt mai degrabă indulgente.

Fragment din cartea *A Body of Divinity*, The Baptist Standard Bearer, www.standardbearer.org.

John Gill (1697-1771): teolog baptist; s-a născut la Kettering, Anglia.

AMENINȚĂRI LA ADRESA EVLAVIEI ÎN TINERII BĂRBAȚI

John Angell James (1785-1859)

Este bine să cunoaștem care sunt acestea și de ce depind ele, așa încât să știm cum să le evităm. Ignoranța asupra unui subiect ca acesta ar fi în ea însăși unul dintre cele mai mari pericole. În multe cazuri, a cunoaște pericolele la care ne expunem constituie în ea însăși o cale de a le evita. Așadar, gândește-te cu grijă la următoarele lucruri:

I. Te afli în pericolul de a cădea pradă răului atunci când părinții nu îți mai cercetează viața, nu te mai mustră și nu te mai înfrânează cu nimic. Trebuie recunoscut faptul că familia însăși este uneori o scenă a pericolelor pentru morală și religie. În anumite familii, tinerii văd și aud foarte puține lucruri care sunt gândite să le facă bine: exemplul părinților este de partea păcatului, și aproape orice lucru care este spus sau făcut izvorăște din firea pământească, fiind predispus la a produce o influență nefavorabilă în ce privește evlavia și poate chiar în ce privește moralitatea. Acolo unde aceasta este situația, îndepărtarea de familie poate fi un beneficiu... Mulți bărbați tineri care, la vremea când au părăsit casa, au plâns din cauza nevoii care i-a împins să părăsească peisajul copilăriei lor și să iasă de sub

protecția aripilor părinților lor, au trăit să spună că acela a fost cel mai bun și mai strălucitor moment din viețile lor. Acest lucru i-a îndepărtat de scenele de pericol moral și i-a condus către mijloacele harului și pe calea vieții veșnice... Totuși, acest lucru nu este aplicabil tuturor familiilor. Dacă există unii părinți care sunt nepăsători în ce privește caracterul moral sau religios al copiilor lor, care nu sunt modele bune de urmat, nu le dau vreo învățătură, nici nu le impun vreo restricție, ci le permit să-și satisfacă nelimitat plăcerile și nu-i mustră la comiterea păcatului, există totuși mult mai mulți care acționează într-un fel mai înțelept și bun.

În multe circumstanțe, părinții sunt morali, și tot așa, în multe situații, ei sunt pioși.²¹ În timp ce primii sunt nerăbdători să-și fe-rească copiii de vicii și să le vorbească despre virtuți, cei din cea de-a doua categorie merg mai departe și se străduiesc să-i crească în frica de Domnul... Poate că ai fost crescut într-o familie cu obiceiuri care au ținut de o moralitate rigidă. Părinții tăi s-au străduit să-ți formeze caracterul pe o bază corectă. Ai fost familiarizat cu glasul învățăturii, mustrării și avertizării. Ai fost subiectul constant al unei nerăbdări părintești ca să nu fii ignorant și să nu greșești. Dacă ai fost văzut în compania unui străin sau a unui tânăr cu un caracter îndoielnic, ai fost supus tirului întrebărilor părintești și avertizat. Dacă ai adus acasă o carte, ea a fost cercetată. Dacă ai rămas prea târziu la o întâlnire, mai mult decât obișnuiai, ai putut vedea privirea nerăbdătoare a mamei tale și ai auzit glasul tatălui tău spunând, „fiule, de ce-ai venit atât de târziu, unde ai fost?” Pe scurt, te-ai simțit constant inspectat și sub presiunea unei înfrânări care nu s-a relaxat niciodată. Teatrul și alte locuri ale contaminării morale au fost strict interzise. Fără îndoială, ai simțit puțină înclinație să vizitezi

---

²¹ **pios** – în acest context, credincios, ascultător și reverent față de Dumnezeu; devotat, evlavios.

acele locuri ale viciilor. Ai auzit dimineța și seara cum au fost citite Scripturile, și vocea rugăciunii cum s-a ridicat înaintea lui Dumnezeu pentru tine. Cu astfel de exemple, fiind sub o astfel de învățătură și în mijlocul unei astfel de scene, n-ai avut nicio oportunitate și n-ai simțit nicio înclinație să te dedai viciilor. Uneori te-ai gândit că înfrânarea a fost probabil prea severă și grija lor exagerată...

Dar toate acestea sunt acum de domeniul trecutului: ai plecat sau ești pe punctul de a pleca din familie. A venit momentul (și nu-l vei uita niciodată) când acele brațe, care te-au ținut pe când erai prunc, acum te îmbrățișează, care te-au hrănit cândva acum te strâng la piept, în timp ce vocea tremurândă a mamei tale exclamă: „La revedere, băiatul meu”. A venit momentul când tatăl, întotdeauna blând, astăzi mai blând ca oricând, a prelungit acea despărțire tristă și a spus, „Fiule, nu mai pot veghea asupra ta. Dumnezeu a cărui providență te îndepărtează acum de casa tatălui tău să fie Protectorul tău și să te păzească de relele acestei lumi păcătoase. Amintește-ți că, chiar dacă ochiul meu nu te mai poate vedea, ochiul Lui te vede constant. Teme-te de El”. Iată-te acum, tinere, în locurile în care inimile părinților tăi tremurau să te știe, în mijlocul capcanelor și a pericolelor acestei lumi rele, unde cercetarea tatălui tău nu te mai poate ajunge și unde ochii înlăcrimați ai mamei tale nu te mai pot privi... Departe de acasă, un tânăr înclinat către vicii va găsi oportunități de satisfacere a înclinațiilor lui rele în situații foarte ciudate pentru a practica virtutea. Inima lui rea, bucurându-se de absența părinților lui, va face ca acea absență să devină o motivație de a păcătui. Din când în când, șoapta va veni din interior, „tatăl meu nu este aici să mă vadă, și mama mea nu va afla. Nu mă aflu sub cercetarea lor. Înfrânarea nu mai există. Pot să merg oriunde îmi doresc, pot să mă împrietenesc cu cine vreau și să nu mă tem nici de muștrare și nici de disciplină”. O, tinere, gândește-te la ticăloșia de nedescris a unui

astfel de comportament. Nu te dezonorează, să acționezi atât de ticălos și atât de rău, să te folosești de absența tatălui tău pentru a face acele lucruri despre care știi că ar atrage cea mai puternică dezaprobare din partea lui și că l-ar lovi cu cea mai mare amară durere, dacă ar fi prezent? Și totuși mulțimi de tineri acționează în felul acesta ticălos, și au plecat din casa părinților lor ruinându-și viețile pe vecie. Acționează, tinere, acționează ca și cum ai fi conștient că ochiul tatălui tău ar fi asupra ta.

II. Pericolul tău este multiplicat de spiritul independenței și al încrederii în sine (legat, cum se obișnuiește, de multă ignoranță și lipsă de experiență) așa cum tinerii bărbați sunt înclinați să presupună, când pleacă din casa părintească și merg în lume. „S-a terminat acum cu stăpânirea părinților, ei nu mai sunt la îndemână pentru a fi consultați sau ca să ascult de ei, și chiar dacă ar fi, cred că e momentul să gândesc și să acționez pentru mine însumi. Sunt propriul stăpân acum. Sunt un tânăr bărbat, nu mai sunt un copil. Sunt capabil de judecată, de a deosebi lucrurile, de a stabili ce e bine și ce e rău pentru viața mea. Am dreptul, și îl voi exersa, să îmi formez propriul standard de moralitate, să îmi selectez propriile modele de caracter, și să făuresc propriile planuri. Cine are dreptul de a se amesteca peste mine?”

Probabil că acestea sunt gândurile tale, și ele sunt încurajate de mulți dintre cei din jurul tău, care îți sugerează că nu mai trebuie să fii condus ca o păpușă, ci trebuie să te folosești de libertatea ta și să acționezi ca un bărbat. Da, dar cât de mulți au fost cei care s-au folosit de această libertate și au abuzat-o în scopuri criminale și fatale. Ea a fost o libertate de a distruge toată practica virtuților formate în familie, de a submina toate principiile implantate de grija

părinților lor, și de a alerga către toate practicile rele, împotriva vocii de avertizare care s-a ridicat din copilăria lor. Mulți tineri bărbați nici n-au plecat bine de sub înfrânarea părintească și au devenit proprii stăpâni, că au și alergat la orice loc de distracție, s-au dedat la tot felul de vicii, s-au inițiat în toate tainele nelegiuirii, și au dat glas curiozității nelegiuite de a cunoaște lucrurile pe care nu le cunoșteau până atunci, și au intrat în felul acesta în părtășie cu toate lucrările neroditoare ale întunericului. Fericiți ar fi fost aceștia dacă s-ar fi gândit că independența care îi eliberează de sfatul și controlul părinților este ucigașul evlaviei, moralității și fericirii, și a dovedit ruina a mulțimi de tineri care promiteau anterior atât de mult. Înțelept este acel tânăr și cu siguranță binecuvântat va fi el când, chiar dacă a părăsit casa tatălui său și a ajuns la anii maturității, se consideră privilegiat și îndatorat să își privească părinții ca pe sfătuitoarii lui, mângâietorii lui și, în anumite privințe, cei ce stăpânesc peste el. El permite în felul acesta ca înfrânările pe care le-a avut acasă să îl urmeze și în afară. Aflat în mijlocul complexității periculoase a vieții, el este mulțumitor să accepte slujirea înțeleaptă a unui tată care să-l călăuzească în anii tinereții lui.

III. Numeroasele surse de încurajare la practicarea viciilor de care abundă fiecare loc, în special orașele și localitățile mari, și oportunitățile de a te ascunde în acestea reprezintă o sursă de mare pericol. În capul listei tuturor acestora trebuie pus teatrul, care poate fi găsit acolo cu toate puterile lui de atracție și în fascinația lui cea mai distructivă. Nimic nu poate fi spus prea apăsător sau prea tăios spre tendința distructivă a scenei și nici prea zelos ori pasional în avertizarea tinerilor de a nu se aventura în brațele acestuia. El constituie în mod categoric calea cea lată și poarta cea largă ce duce la pierzare.

Esența reprezentărilor dramatice ține de elemente în mod clar concepute pentru a corupe mintea tinerilor prin a face apel la cele mai fierbinți, puternice și periculoase patimi. Dramele, indiferent cum ar fi exprimate în pasaje atent alese și cu un sentimentalism josnic ocazional, sunt gândite în mod uzual pentru a stârni mândria, ambiția și răzbunarea, în timp ce comediile, atât de adesea potrivite gusturilor publicului, și de aceea cerute foarte mult de către acesta, sunt școala intrigilor, a relațiilor intime ilicite și a preocupării cu dorințele și poftele trupești.

Totuși, nu doar subiectul pieselor de teatru, în el însuși, este coruptor, ci și reprezentarea de pe scenă, cu toate acompaniamentele teatrului ... Chiar și gândirea emoțională împrumută orice ajutor posibil pentru a face teatrul și mai rău. El este viciul recomandat de atracția muzicii, picturii, arhitecturii, oratoriei și elocvenței însoțite de tot ce este fascinant în frumusețea feminină și strălucitor în costumația elegantă... Ar fi ușor să enumerăm aceste rele, chiar dacă sunt mari și multe, la care frecventarea teatrului te vor expune... El ridică patimile deasupra tonului lor adecvat și induce astfel un dispreț față de acele subiecte grave și serioase ale vieții, care nu au în ele nimic altceva decât simplitate și importanță, care să le facă atractive. Teatrul aprinde gusturile josnice și ticăloase și creează o tânjire constantă după plăcere în el. El nu doar că împietrește inima împotriva religiei, așa încât un bărbat care iubește teatrul nu mai poate fi atras către religie până când devine convins că trebuie să abandoneze cu totul aceste distracții, ci el tocește gradual conștiința, aducând-o la un stadiu de insensibilitate față de morala sănătoasă.

Prietenii răi sunt de asemenea o sursă de pericol. Probabil că mai mulți tineri sunt ruinați de acesta decât de orice alte mijloace care pot fi menționate. Mulți dintre cei care au plecat din căminul

lor cu un caracter nepângărit și cu o minte nu doar curată, la modul relativ, ci cu adevărat necunoscători ai căilor strâmbe ale viciilor, fiind simpli, lipsiți de experiență și fără viclenie, au tremurat la început la ispita oricăror acte păcătoase grosolane, dar cu trecerea timpului au căzut jertfe înaintea influenței puternice a prietenilor lor răi. Omul este o ființă socială, iar înclinația către a avea prieteni este deosebit de puternică în tinerețe, perioadă în care este necesar să fie vegheat cu o grijă mai mare decât în orice altă perioadă a vieții, datorită forței mai mari exercitată de prieteni în formarea caracterului lui. Întâlnim ici și colo câte un tânăr care este atât de ocupat cu treburile sale, atât de interesat de cultivarea minții lui și atât de rezervat în înclinațiile lui, încât nu vei vedea în el vreo dorință după prietenii. Dar cu mult mai mare este numărul celor care se mândresc cu tovarășiiile lor și sunt dornici să se bucure de acestea și, dacă nu sunt extrem de grijulii în selectarea prietenilor lor, se află în pericolul iminent de a-și alege prieteni care doar le vor dăuna. Tinere, este aproape imposibil să rămâi un om de caracter într-o societate plină de vicii ... iar acești prieteni nu-și vor găsi liniștea până când nu te vor face la fel de rău ca ei înșiși. Cu cât mai plăcuți, mai inteligenți și mai prietenoși sunt ei, cu atât mai periculoasă și mai amăgitoare este influența lor. Un tânăr senzual, dar cu maniere elegante, cu un umor viu, cu un temperament atractiv și o minte inteligentă, constituie instrumentul cel mai poleit al Satanei spre distrugerea sufletelor nemuritoare.

Femeile pline de vicii sunt la fel de înfricoșătoare ca și bărbații răi, și poate mai mult decât aceștia... Tinere, păzește-te de acest pericol pentru sănătatea ta, pentru morala ta și pentru sufletul tău. Oriunde vei merge, această capcană este așezată înaintea picioarelor tale. Veghează și roagă-te ca să nu cazi în ispită. Pune-ți o gardă strictă asupra simțurilor tale, asupra imaginației tale și asupra patimilor tale.

Odată ce te supui ispitei, ai pierdut. Puritatea este pierdută. Odată ce ți-ai pierdut demnitatea, te vei putea deda cu lăcomie la orice fel de necurăție.

Petrecherile cu băuturi, chiar dacă nu sunt atât de răspândite pe cât erau cândva sau pe cât de grave sunt alte capcane, sunt suficient de dese pentru a fi considerate surse de pericol... Unii tineri greșit călăuziți au ambiția să arate că sunt capabili să bea băuturi amestecate și să toasteze laudăros la nesfârșit. Ce obiectiv josnic și senzual! Tinere, dacă nu vrei să fii așezat în mormântul bețivului, zdrobit de boală și încheindu-ți viața ta ticăloasă în sărăcie și răutate, păzește-te de obiceiul murdar, degradant și distructiv al consumului de alcool. Amintește-ți cuvintele celui mai înțelept dintre oameni: „Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt rănirile fără pricină? Ai cui sunt ochii roși? Ale celor ce întârzie la vin, și se duc să golească paharul cu vin amestecat” (Proverbe 23:29, 30). Studiază această imagine inimitabilă și clară a beției și a consecințelor ei, și începe să trăiești având în tine oroarea beției... O spun iarăși și *cu toată tăria posibilă*, începe să trăiești cu o groază față de beție.

IV. Voi încheia această listă înfricoșătoare a pericolelor prin a menționa prevalența necredinței alături de zelul și iscusința celor care o promovează și o instigă, aceasta formând o altă sursă de pericol pentru tineri. N-a existat vreo epocă în cadrul căreia necredința să fie mai ocupată ca acum... Eforturile necredincioșilor de a răspândi principiile lor printre oamenii obișnuiți și în clasa de mijloc se dovedesc a fi cu totul energice în zilele noastre.

Sistemul socialismului, dacă poate fi denumit astfel, își anunță dogma de bază care spune că omul este în întregime o ființă a cir-

cumstanțelor,²² că el nu este în niciun sens autorul opiniilor și dorințelor sale, nici fondatorul sau susținătorul caracterului său... Ca și cum n-ar fi fost suficient să șocheze opinia publică cu un sistem atât de monstruos, gusturile publicului și toate simțămintele noastre sociale sunt îngrozite de afirmațiile nerușinate ale autorului acestuia,²³ *care spune că scopul și dorința lui este să abolească instituția căsătoriei și să reconstruiască societatea pe baza asocierii nelegalizate dintre sexe și a libertății neînfrânate de a divorța. Chiar dacă un astfel de sistem este absurd și distrugător al moralei, el este popular printre mulți. Motivul este evident: însăși imoralitatea este pentru ei motivația principală. Odată ce cred acest lucru, ei consideră că ar putea să comită oricâte crime și-ar dori, căci responsabilitatea pentru acestea a dispărut și remușcarea este disipată. Indiferent de păcat, vinovăția nu li se mai poate imputa, căci totul se datorează circumstanțelor care au condus la acel păcat. Aceasta este o cale scurtă pentru a fi ajunge ticălos, și încă una foarte ușoară.*

Trebuie să fie evident că între imoralitate și necredință există o legătură strânsă și ea produce o reacție constantă în mințile unora. Un tânăr cade în ispită și comite păcatul, și, în loc să se pocăiască, așa cum îi este responsabilitatea și în interesul lui, în multe cazuri el încearcă să-și reducă la tăcere conștiința prin a se convinge pe sine că religia nu este decât ipocrizie și că Biblia nu este adevărată. Necredința lui îl pregătește acum să avanseze în păcat. Astfel, viciul cheamă în ajutor erezia, iar erezia întărește viciul, și amândouă conduc victima lor la pierzare și ruină. Ca să te păzești împo-

---

²² **omul...creația circumstanțelor** – socialismul spune că acțiunile omului sunt determinate de forțe externe care influențează voința acestuia, motiv pentru care el nu este responsabil pentru ceea ce face.

²³ **Karl Marx (1818-1883)** – ateu german, revoluționar și fondator al socialismului.

triva unor astfel de pericole, trebuie să studiezi bine dovezile revelației ... *Hristos în inimă este singurul lucru pe care să te bazezi ca mijloc de apărare împotriva atacurilor necredincioșilor și a influenței principiilor acestora.*

O zi neagră în analele multor familii a fost acea zi când fiul și-a luat rămas bun de la părinții lui și și-a început testarea și luptele pe marea cale a vieții omenești. Lacrimile care s-au scurs în acea circumstanță au constituit o prezicere tristă, deși necunoscută la vremea respectivă, a altor lacrimi care aveau să curgă într-o succesiune lungă datorită nebuniilor, viciilor și ticăloșiilor acelei tinereți nefericite. Istoria a zeci de mii de fii risipitori, a mormintelor timpurii a zeci de mii de părinți cu inimile zdrobite, și a durerilor profunde și grele a zeci de mii de familii dezonorate sunt dovada pericolelor care îl așteaptă pe tânăr la părăsirea familiei și că în cel mai mare pericol se găsește acela care nu cunoaște ce îl așteaptă pe cale și, când este informat, tratează subiectul cu indiferență, zâmbește la temerile exprimate de prietenii lui și nu simte niciun fel de frică în propria persoană.

Tinere, mai este speranță pentru tine dacă această prezentare te va trezi, te va alarma, va produce neîncredere în propria persoană și te va îndemna la vigilență și atenție. Dacă ești neexperimentat, încrezător în forțele proprii și grăbit în toate poftele tale, care se ascut și se întăresc; dacă ai o imaginație vie, o curiozitate excesivă și o inimă ușor de convins; dacă ești dornic să acționezi pe baza propriilor principii, tânjind să îți încerci degrabă aripile neexperimentate la părăsirea cuibului, și dacă ești probabil ambițios din fire, te afli în pericolul iminent al poftelor firii pământești și al poftelor inimii. Oprește-te și gândește-te la ce ai putea fi – un ornament al mărturiei pe care ai ales-o cândva, un membru respectabil al societății,

un mărturisitor sfânt al religiei, un cetățean util al țării tale, un binefăcător pentru specia ta, și o lumină în lume. Totuși, pe cât este de înalt locul la care te poți ridica, pe atât este de adânc locul în care te poți cufunda, căci așa cum este fundul oceanului de adânc dacă îl măsoari prin comparație cu vârfurile munților, așa de întunecate sunt prăpăstiile păcatului și condamnarea în care te poți prăbuși, și așa sunt de înalte vârfurile curăției și ale fericirii la care te poți înălța... Cercetează pentru o clipă sfera pe care o vei ocupa și umple-o în mintea ta cu ticăloșie, dezolare și pierzare. Privește la oportunitățile pierzării care se găsesc la îndemâna ta și la ce posibilități de sinucidere și crimă te poate conduce păcatul, dacă te vei lăsa sedus de influențele și stăpânirea lui.

Poți să îți distrugi *reputația*. După ce ți-ai creat bunul nume cu multă sânguință vreme de câțiva ani și ai căpătat respectul și stima din partea celor care te cunoșteau, ai ajuns ca, într-un singur ceas, prin a ceda în fața unei ispite puternice, să atașezi caracterului tău o pată întunecată, pe care nicio lacrimă n-ar putea să o spele vreodată și nicio pocăință n-ar putea să o îndepărteze, și care te va face să fii citit și cunoscut de toți oamenii, până când mormântul te va primi plin de suspine. Ai putea să ajungi obiectul disprețului universal și al dezgustului oamenilor buni, ca și batjocura celor stricați, așa încât, oriunde îți vei îndrepta privirile, nu vei găsi pe nimeni care să îți ofere un singur zâmbet de aprobare. Și cât de mulți sunt cei care, aflați într-o această stare, conștientizând cu amărăciune că, fără un prieten, lumea aceasta nu este decât o sălbăcie, au ajuns astfel, în paroxismul disperării, să se sinucidă.

Mintea ta, puternică din naștere și capabilă de o educație aleasă, poate ajunge, ca o floare delicată, să alerge sălbatică prin neglijență, să fie călcată în picioare prin pofte brutale și zdrobită prin

violență. *Simțămintele* tale, care ți-au fost date să fie bucuria ta prin exersarea virtuților și prin îndreptarea lor către obiectele vrednice de ele, pot fi cu totul pervertite așa încât să devii asemenea multor demoni, care îți posedă și îți chinuiesc sufletul pentru că dorințele tale sunt îndreptate către lucrurile interzise și pentru că te complaci în exces în ele. *Conștiința* ta, care ți-a fost dată ca să te cerceteze, să te călăuzească și să-ți fie un prieten bun, poate fi rănită, lovită și tocită până când devine insensibilă, tăcută, mută, inutilă în a te avertiza împotriva păcatului, în a te înfrâna sau muștra cu privire la el. Pe scurt, îți poți distruge sufletul nemuritor, și ce pierzare se poate asemăna cu pierzarea sufletului, atât de imensă, atât de îngrozitoare, atât de ireversibilă?

Poți să frângi inimile părinților tăi, să îi faci pe frații și surorile tale să se rușineze de tine, să fii o pacoste pentru societate, un blestem pentru țara ta, corupătorul moral al tinerilor, seducătorul virtuților feminine, risipitorul proprietății prietenilor tăi și, pentru a atinge punctul culminant al răutății tale, poți fi distrugătorul cercului de suflete nemuritoare în care te afli, trimițându-i pe unii la pierzare înainte ca tu însuși să ajungi la ea și determinând pe alții să te urmeze în prăpastia fără fund, de unde nu vei scăpa niciodată nici de vederea chinurilor lor și nici de glasul blestemelor lor. Cât de mare trebuie să fie puterea, cât de rea trebuie să fie virulența păcatului încât să-și sporească influența atât de mult și să-și folosească forța cu efecte atât de mortale, nu doar în distrugerea păcătosului însuși, ci și în a-i implica pe alții în pierzarea sa! Niciun om nu merge singur la pierzare. Nimeni nu pierde singur în nelegiuirea lui, un lucru pe care orice om necredincios ar trebui să îl ia în considerare. El definește caracterul nu doar al unui sinucigaș, ci și al unui ucigaș, ba al celui mai rău dintre ucigași, căci el este un *ucigaș*

de suflete. În ce situație critică te afli acum, situându-te între abilitatea de a te ridica la înălțimea deosebită a chemării tale sau de a te pogori într-o pierzare atât de adâncă și într-o ticăloșie atât de intensă! Gândește-te! O, dacă ai fi înțelept, dacă ai înțelege aceste lucruri, dacă ai lua aminte la sfârșitul tău!

Fragment din cartea *Addresses to Young Men: A Friend and Guide*,
Soli Deo Gloria, un departament al Reformation Heritage Books,
www.heritagebooks.org.

John Angell James (1785-1859): predicator congregaționalist englez și autor de carte creștină; s-a născut la Blandford Forum, Dorset, Anglia.

Adevăratul bărbat creștin trebuie să fie un astfel de soț cum a fost Hristos față de Biserica Lui. Dragostea unui soț este specială. Domnul Isus se bucură pentru Biserica cu o dragoste specială, iubire care este revărsată asupra ei mai presus de restul omenirii: „pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume” (Ioan 17:9). Biserica aleșilor este favorita cerului, comoara lui Hristos, cunună de pe capul Lui, brățara de pe mâna Lui, pieptarul de pe inima Lui și centrul și esența dragostei Lui. Un soț ar trebui să-și iubească soția cu o dragoste constantă, căci așa Își iubește Hristos Biserica ... Un soț ar trebui să-și iubească soția cu o dragoste statornică, căci nimic „nu va fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8:39). Un soț adevărat își iubește soția cu o dragoste din inimă, fierbinte și intensă. Ea nu este o dragoste doar cu buzele. Ah! Dragilor, ce ar mai fi putut face Hristos pentru a-Și dovedi dragostea? Isus are dragoste plăcută față de soția Lui: El prețuiește dragostea ei și Își găsește încântare în ea cu o plăcere dulce. Credinciosule, te minunezi de dragostea lui Isus și o admiri, dar Îl imiți tu în aceasta? – Charles Spurgeon

Creația femeii din bărbat arată cât de mare ar trebui să fie dragostea lui pentru ea, ba chiar față de propria persoană. Ea n-a fost creată din capul lui, pentru a fi stăpână peste el, nici din picioarele lui, pentru a fi sclava acestuia, ci dintr-o coastă, pentru a demonstra cât de aproape trebuie să fie ea de inima lui. Dumnezeu ne poruncește cu atâta urgență să manifestăm dragoste față de soții, așa încât El trece cu vederea dragostea soțului față de ea atunci când dragostea lui este neînsemnată, așa că Dumnezeu o socotește cu nimic mai bună ca ura.—George Swinnock

Dumnezeu revarsă mai multă bunătate asupra unui om evlavios decât asupra tuturor celor necredincioși din întreaga lume. Dacă vei pune alături toată providența în păstrarea lor, în eliberarea lor din multe probleme, toată bogăția lor, toate mângâierile de care au avut parte prin providență, aceste lucruri nu sunt decât niște banalități pe care Dumnezeu le trimite celor credincioși. Dar lucrurile pe care El le revarsă asupra celor neprihăniți sunt binecuvântări speciale. Ele sunt lucruri speciale pe care Dumnezeu le păstrează pentru cei ce sunt ai Lui, prin comparație cu care toate comorile pământești nu sunt decât pleavă și țărână. În ceea ce-i privește pe sfinți, Hristos a murit pentru ei, ei au toate păcatele iertate, sunt eliberați de un Iad al pierzării veșnice, au un drept la viața veșnică ce le este asigurat, au asupra lor chipul lui Dumnezeu, sunt primiți în favoarea Lui și se vor bucura de dragostea Lui veșnică. – Jonathan Edwards.

CUM ESTE RESTAURATĂ ADEVĂRATA BĂRBĂȚIE

Charles Spurgeon (1834-1892)

Pentru a-l ajuta pe căutător să găsească credința adevărată în Hristos, i-aș reaminti de lucrarea Lui în locul păcătoșilor. „Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuiți” (Romani 5:6). „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2:24). „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6). „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18).

Privește în special la această afirmație a Scripturii: „prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5). Aici, Dumnezeu tratează păcatul ca pe o boală și pune înaintea noastră remediul costisitor pe care El l-a oferit.

Îți cer să mă însoțești cu seriozitate în gândurile tale vreme de câteva minute, timp în care voi aduce înaintea ta „rănilor” Domnului nostru Isus Hristos. Domnul a hotărât să ne restaureze și, de aceea, El L-a trimis pe singurul Său Fiu, „Dumnezeu din Dumnezeu”, pentru ca El să se coboare în această lume, să ia asupra Sa natura noastră astfel încât să împlinească răscumpărarea noastră.

El a trăit ca un om printre oameni și, la vremea potrivită, după mai bine de 30 de ani de ascultare, a sosit momentul când El a făcut față de noi cel mai mare act de bunătate, anume s-a așezat în locul nostru și a purtat „pedeapsa, care ne dă pacea” (Isaia 53:5). El a mers la Ghetsimani și acolo, când a gustat pentru prima dată cupa noastră amară, stropi mari de sânge și-au făcut apariția pe fruntea Lui. A mers apoi înaintea lui Pilat și la scaunul de judecată al lui Irod și acolo a îndurat batjocura și suferința în locul nostru. În ultimă instanță, ei L-au ținut pe cruce și L-au lăsat acolo să moară – să moară în locul nostru.

Cuvântul „răni” este folosit pentru a ilustra suferințele Lui, atât suferințele trupului, ci pe cele ale sufletului. Hristos a fost făcut în întregime o jertfă pentru noi, căci întreaga Lui umanitate a suferit. În privința trupului Său, El a suferit o întristare alături de cea a minții, care nu poate fi descrisă vreodată. La începutul suferințelor Lui, când a suferit cu atâta compasiune în locul nostru, El era în agonie și, în această stare trupească, stropi de sânge s-au scurs de pe fruntea Lui și au căzut pe pământ.

Este o situație foarte rară când un om să transpire sânge. Au existat una sau două circumstanțe de acest fel, dar ele au fost urmate de o moarte aproape imediată. Dar Mântuitorul nostru a trăit – a trăit după o agonie care, pentru oricine altcineva, s-ar fi dovedit fatală. Înainte de a-Și putea curăța fața de acest sânge, oamenii L-au luat în grabă ducându-L înaintea marelui preot. În toiul nopții, ei L-au legat și L-au târât după ei. L-au dus apoi înaintea lui Pilat și a lui Irod. Aceștia L-au bătut, iar soldații lor L-au scuipat în față, s-au purtat cu El cu violență și pe cap I-au pus o coroană de spini.

Bătaia romanilor este unul dintre cele mai groaznice moduri de tortură care pot fi folosite. În trecut, în armata britanică, era

groaznic ca „pisica” – un bici groaznic – să fie folosită asupra unui soldat: era o modalitate brutală de tortură. Dar, pentru romani, cruzimea era atât de naturală încât până și cele mai obișnuite pedepse erau mai mult decât brutale. Biciul roman se spune că era făcut din fâșii de piele de vită, înnodate din loc în loc, iar de aceste noduri erau legate copite de oi și bucați de oase, așa încât, atunci când lovitura de bici cădea pe spatele gol, „plugarii... au tras brazde lungi” (Psalmii 129:3). Mântuitorul nostru a fost chemat să suporte durerea crudă a biciului roman, și asta nu ca pe un obiectiv al pedepsirii Sale, ci doar ca pe o prefață a răstignirii. La aceasta, persecutorii au adăugat bătaii grele, părul smuls și altele, căci nu L-au scutit de nicio formă a suferinței.

În ciuda slăbiciunii trupului Său, prin post și sângerare, ei totuși L-au obligat să-Și ducă crucea până când, pentru ca victima lor să nu moară pe drum, au forțat pe altcineva să I-o poarte. L-au lovit, L-au pus jos și L-au țintuit pe lemn. I-au străpuns mâinile și picioarele. L-au înălțat apoi pe cruce, și au izbit-o în pământ, așa încât toate membrele Lui au fost dislocate, așa cum spune plângerea din Psalmul 22: „Am ajuns ca apa, care se scurge, și toate oasele mi se despart” (Psalmul 22:14a).

El a stat acolo agățat pe lemnul crucii, sub soarele arzător, până când febra I-a topit puterea și a spus: „Am ajuns ca apa, care se scurge, și toate oasele mi se despart; mi s-a făcut inima ca ceara, și se topește înlăuntrul meu. Mi se usucă puterea ca lutul, și mi se lipește limba de cerul gurii: m-ai adus în țărâna morții” (Psalmii 22:14-15). Acolo a stat El, o priveliște pentru Dumnezeu și oameni. Greutatea trupului Său s-a susținut în picioarele Sale până când cuiele au trecut prin nervii și mușchii Lui. Atunci greutatea durerii a început să stea în mâini, și astfel a zdrobit și acele părți sensibile ale

trupului Său. Până și o rană mărunță în mână poate să dea naștere tetanosului. Dar cât de groaznic trebuie să fi fost chinul cauzat de acel fier care a zdrobit părțile delicate ale mâinilor și picioarelor Lui!

Astfel, I-au torturat ființa cu tot felul de dureri trupești. În toată această vreme, vrăjmașii Lui s-au strâns în jurul Său, arătând cu degetul în batjocură și scuipând din gurile lor ofense și jigniri, glumind la auzul rugăciunilor Lui și jubilând la vederea suferințelor Sale. El a strigat, „Mi-e sete” (Ioan 19:28), și ei I-au dat oțet amestecat cu vin. După câțva timp, El a spus, „S-a isprăvit” (Ioan 19:30). Astfel, El îndurase complet întristarea rânduită și plătită pe deplin prețul pentru dreptatea divină. Doar atunci Și-a dat El sufletul.

Oamenii sfinți din vechime au vorbit mult și într-un fel deosebit despre suferințele trupești ale Domnului nostru, și n-am nicio ezitare să fac același lucru, cu credința că păcătoșii, cutremurându-se, pot vedea mântuirea în aceste suferințe dureroase ale Răscum-părătorului. A descrie suferințele trupești ale Domnului nostru nu este un lucru ușor, și recunosc că am eșuat în această privință.

Dar suferințele sufletului Său, care au fost sufletul suferințelor Lui – cine le poate înțelege vreodată, și cu atât mai mult să le și descrie? De la bun început v-am spus că El a vărsat stropi de sânge. Aceasta era inima Lui care revărsa în exterior sânge, expresia întristării groaznice a Duhului din El. Iată, El a spus, „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte” (Matei 26:38). Trădarea lui Iuda și părăsirea de către cei doisprezece L-au întristat pe Domnul nostru, dar greutatea păcatului nostru era presiunea reală de pe inima Lui. Vinovăția noastră L-a forțat să verse sânge, semnul vieții Sale. Nicio limbă nu poate povesti agonia Lui atunci când era în așteptarea patimilor Sale – suferința Sa de pe cruce.

Atunci când a fost ținut pe cruce, El a îndurat ceea ce niciun martir nu a suferit vreodată. Atunci când au murit, martirii au fost astfel susținuți de Dumnezeu încât ei s-au bucurat chiar și în decursul experimentării durerilor lor. Dar Mântuitorul nostru a fost abandonat de Tatăl până acolo încât a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Acela a fost strigătul cel mai amar dintre toate, cea mai adâncă durere a întristării Sale inimaginabile.

Totuși, a fost necesar ca El să fie abandonat, pentru că Dumnezeu trebuia să-Și întoarcă spatele față de păcat, și astfel Și-a întors spatele și față de Mântuitorul, care a fost făcut păcat pentru noi. Sufletul marelui Substitut a suferit o oroare a ticăloșiei în locul acelei orori a Iadului, în care păcătoșii ar fi fost cufundați dacă El nu ar fi luat păcatul lor asupra Sa și dacă nu ar fi fost făcut blestem pentru ei. Este scris, „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” (Galateni 3:13), dar cine cunoaște oare ce înseamnă cu adevărat acel blestem?

Remediul pentru păcatul meu și al tău se găsește în suferințele substitutive ale Domnului Isus Hristos, și doar în ele. Aceste „răni” ale Domnului au fost făcute în locul nostru. Dacă întrebarea ta este, „mai există ceva pe care noi trebuie să îl facem pentru a îndepărta vinovăția păcatului?”, răspunsul meu este acesta: nimic, nimic ceea ce tu ai putea face. Prin rănilor lui Isus Hristos suntem vindecați. El a îndurat toate aceste răni și nu a lăsat niciuna pentru noi”.

„Dar nu trebuie să credem în El?” Da, evident. Dacă ți-aș spune că un anumit unguent vindecă, nu aș nega faptul că ai nevoie de un bandaj cu care să aplici acel unguent pe rană. Credița este bandajul care lipește platurile împăcării în Hristos peste rana pă-

catului nostru. Nu bandajul vindecă, ci vindecarea este făcută de către unguent. Tot așa, nu credința vindecă, ci lucrarea de ispășire făcută de Hristos.

„Dar trebuie să ne pocăim”, strigă un altul. Evident că trebuie, și ne vom pocăi, pentru că pocăința este primul semn al vindecării. Dar rănilor Mântuitorului ne vindecă, nu pocăința noastră. Aceste răni, atunci când sunt aplicate inimii, produc în noi pocăința: noi urâm păcatul, pentru că L-a făcut Hristos să sufere.

Atunci când îți pui în mod autentic credința în Isus Hristos, care a suferit pentru tine, descoperi faptul că Dumnezeu nu te va mai pedepsi niciodată pentru aceleași păcate pentru care Fiul Său a murit. Dreptatea lui Dumnezeu nu va permite să vadă datoria plătită, mai întâi de către Garant (Domnul Isus) și apoi de către cel datornic, adică tu. Dreptatea nu poate cere plata de două ori. Dacă Garantul însângerat a purtat vinovăția mea, atunci eu nu o mai pot purta. Când am acceptat că Hristos Isus a suferit pentru mine, am acceptat o eliberare completă de datoria pe care o aveam față de dreptatea lui Dumnezeu. Am fost condamnat în Hristos și, de aceea, pentru mine nu mai există nicio condamnare. Acesta este fundamentul siguranței păcătosului care crede. El trăiește pentru că Mântuitorul a murit în locul lui și este primit înaintea lui Dumnezeu pentru că Hristos este acceptat. Omul pentru care Isus este un substitut acceptat poate pleca liber; nimeni nu se mai poate atinge de el. Este eliberat.

O, cititorule, Îl vei avea tu pe Isus Hristos ca Substitut al tău? Dacă Îl ai deja, atunci ești liber. „Oricine crede în El, nu este judecat” (Ioan 3:18). Astfel, „prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53:5).

Fragment din cartea *Around the Wicket Gate*, disponibilă în limba română la Magna Gratia.

Charles H. Spurgeon (1834-1892): predicator baptist englez, cel mai citit predicator din istorie, dincolo de cei ce se găsesc în Scriptură; s-a născut la Kelvedon, Essex.

Un slujitor experimentat al lui Dumnezeu a spus cândva că, deși popularitatea este o capcană în care mulți oameni sunt prinși, un pericol și mai subtil și periculos este să fii faimos pentru sfințenie. Faima de a fi un om evlavios este o capcană la fel de mare ca aceea de a fi cunoscut ca un învățat sau orator desăvârșit. Este posibil să manifestezi o înclinație nerăbdătoare și scrupuloasă chiar și față de obiceiurile secrete ale devoțiunii, având ca obiectiv să-ți faci un nume din sfințenia ta. — Andrew Bonar

Nu toți oamenii sunt evlavioși. Vai! Cei necredincioși reprezintă marea majoritate a rasei omenești. Când un om începe să fie evlavios, primul semn al schimbării care se produce în el este acesta: „Iată, el se roagă”. Rugăciunea este semnul evlaviei în pruncia ei. Câtă vreme omul nu ajunge să insiste și să pledeze în rugăciune, nu putem fi siguri că în el se găsește câtuși de puțin viață divină. Pot exista dorințe, dar dacă ele nu se transformă niciodată în rugăciuni, ne putem teme că ele sunt ca norul de dimineață și ca roua timpurie, care dispar foarte curând. Dar... când el nu-și poate găsi odihna fără a-și revărsa inima înaintea tronului de îndurare, poți începe să sperii că el este într-adevăr un om evlavios... Rugăciunea este primul strigăt prin care cunoști că pruncul, cel nou născut, trăiește cu adevărat. Dacă el nu se roagă, poți suspecta are doar un nume că trăiește, dar îi lipsește adevărata viață spirituală. — Spurgeon